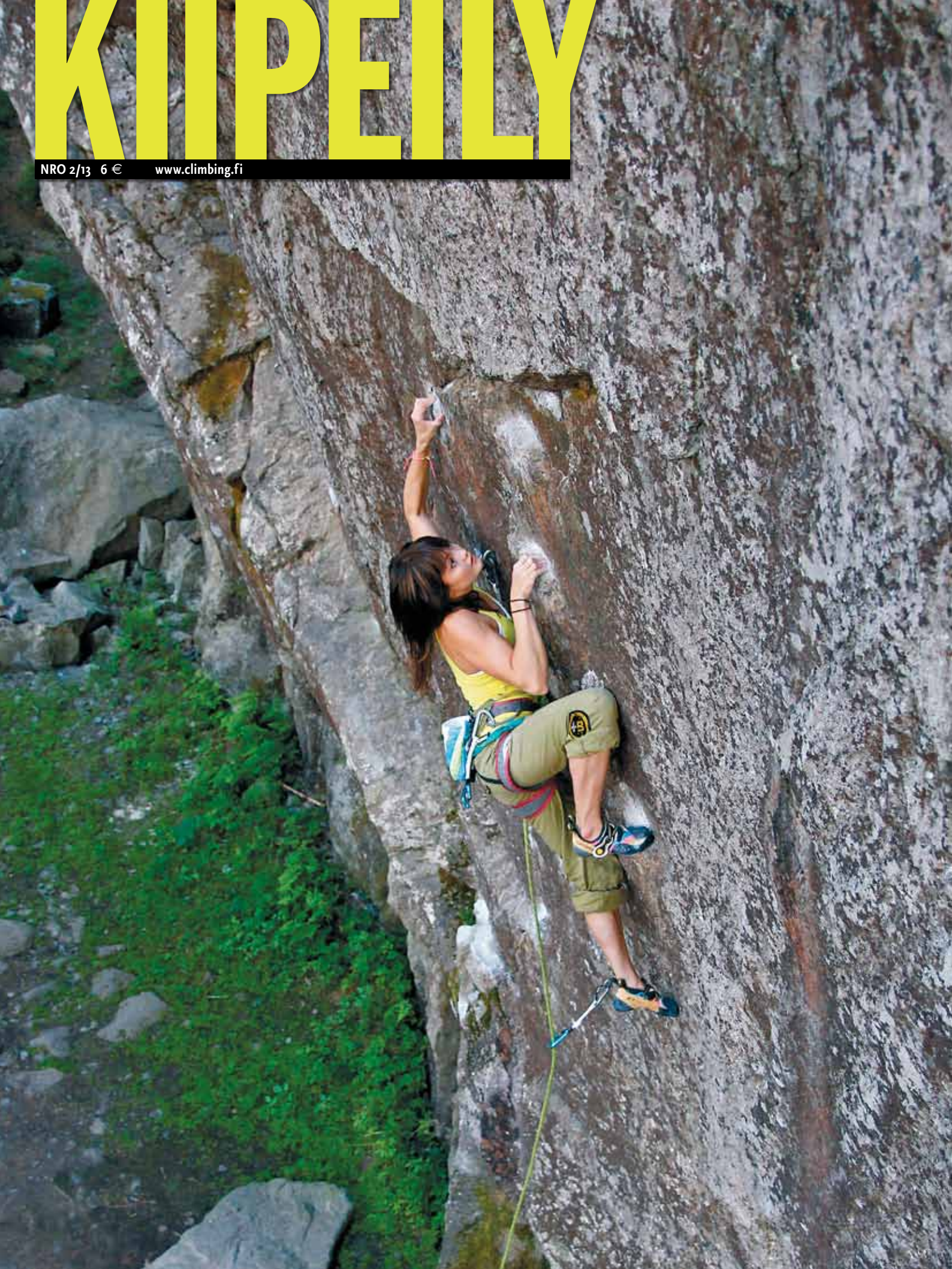

KIIPILY

NRO 2/13 6 € www.climbing.fi

PÄÄKIRJOITUS

Olympialajien kisassa kiipeily selvisi semeihin muttei pidemmälle. Kiipeily ei ole enää niiden kolmen viimeisen lajin joukossa, joista IOC syksyllä valitsee yhden tulevaisuuden olympialajiksi vuoden 2020 kisoihin. Syksyn finaaleissa mukana ovat baseball/softball, squash sekä vanha olympialaji paini - ei liene kovinkaan rohkea arvaus, että perinteinen paini nostetaan takaisin kisoihin.

Kiipeilyn putoaminen jakaa mielipiteitä harrastajien keskuudessa ja yllättävän paljon on näkynyt ja kuulunut helpottuneitakin reaktioita. Monen mielestä olympiastatus olisi tuonut tullessaan nipun lieveilmiöitä ja vienyt osan lajin vapaudesta ja "viattomuudesta" sekä entisestään jakanut eroa kisakiipeilyn ja "oikean" ulkokiipeilyn välillä. Samoin kiipeilijämäärien ja sen kautta ongelmien lisääntymistä kallioilla ja kivillä pelättiin. Luultavasti nämä pelot olisivat osoittautuneet liioitelluiksi; kisakiipeily olisi toki saanut aikamoisen pirstysruiskeen mutta perinteinen kiipeily olisi jatkanut eloaan ja kasvuaan kuten nykyin. Suomessa kymmenen viime vuoden aikana kymmenkertaistunut harrastajamäärä ei ole muutamaa helposti saavutettavaa citykalliota lukuun ottamatta erityisesti näkynyt kallioilla. Olympia-statuksen mahdollisia vaikutuksia lajiimme emme kuitenkaan näe ainakaan kymmeneen vuoteen, olympialaisissa kun ollaan nykyään enemmän lajien karsimisen kuin lisäämisen kannalla.

Ilman olympialaisiakin kisakiipeily kehittyi kuitenkin IFSC:n alaisuudessa jatkuvasti ja ainakin alkukauden boulder mm-cupin kisat ovat olleet erinomaista urheiluviihettä - jos et ole vielä kisoja seurannut niin kannattaa tutustua. Kaikki kisat näkyvät selostettuina

ja HD -tasoisina suorina lähetyksenä IFSC:n sivujen kautta ja ne voi katsoa myös jälkikäteen uusintoina.

Naisten kiipeilyn taso Suomessa nousi kertaheitolla pari pykälää, kun Anna Laitinen kävi hiljattain kiipeämässä Nummen kalliolla reitin Estrella 8b. Sopivasti kyseinen reittikin oli aikanaan maassamme ensimmäinen greidisään, Suomen sporttikiipeilyn isän Henrik "Henkka" Suihkosen käsialaa vuodelta 1998. Anna on nyt kiivennyt 8b:n sporttireitin ja 8A:n boulderin, moniko Suomen miehistä on pystynyt samaan? Voimistelutausta ja nuorena aloittaminen kieltämättä helpottavat (voin vain kateellisena verrata omaan taustaan; kiipeilyn aloittaminen täysin lahjattomana yli 30-vuotiaana, taustalla vain soittajanretkun elämää...), mutta Annalla on takanaan myös luontaista lahjakkuutta, paljon kovaa treeniä ja vammojen voittamista!

P.S. Sivuilla 18 ja 19 on lukijoillemme kesän ulkomaanmatkoja varten pieni englanninkielinen kertausharjoitus Ahvenanmaa-artikkelin muodossa. Tarinan pääosan jakavat boulderkiipeilyn taikasaremmen Ahvenanmaa sekä todellinen lajin legenda Fred Nicole.

Hyvää kiipeilykesää tasapuolisesti kaikille, toivottaa päätoimittajanne Jari Koski

SISÄLLYS

- 4 Spotteri
- 10 Ensikertalainen PM-kisoissa
- 12 Hyvän topin ABC
- 14 Voima olkoon kanssasi
- 18 A true legend in Åland
- 20 Blåberget
- 24 Vanhat kiipeilyköydet kehitysapuna Afrikkaan
- 26 Galleria
- 32 Cornwallin rantakalliot
- 42 Luonto luokahuoneena
- 45 Jokamiehen oikeudet – suomalaisen kalliokiipeilyn perusta
- 46 Sakun palat
- 47 Tiedotteet

KANSI | Anna Laitinen, Estrella 8b, Nummi. Kuva Joonas Saileranta.

KIIPEILY 2/2013

Julkaisija Suomen Kiipeilyliitto ry., Erätie 3, 00730 HELSINKI, puh. 09-224 32 907. ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja** Jari Koski, 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi.

Ulkoasu, taitto: Satu Bredenberg, Again Design **Avustajat:** mm. Rami Haakana, Matti Jokinen, Mina Jokivirta, Sampsa Jyrkynen, Sampo Kiesiläinen, Saku Korosuo, Anssi Laatikainen, Antti Liukkonen, Olli-Petteri Manni, Tomi Nytorp, Juha Olli, Perttu Ollila, Leena Rauramo, Veera Turkki, Santeri Turkulainen, Kalle Viira ja SKIL valiokunnat. **Paino:** Oy Trio-Offset Ab | Levikki: n. 3000. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi tai postitse: SKIL/Jari Koski, Erätie 3, 00730 Helsinki. **Teksti:** Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet välilynnillä. Lähetä tekstistä valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kamerasuurella resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1-koossa 300 ppi, esim. galleriaan n. A4-koossa 300 dpi. Alle 500 kt:n kuvia ei pysty painamaan edes pienessä koossa. Kuvien tallennusmuoto tiff, psd tai jpg. Jpg-kuvat alkuperäisinä säätämättöminä. Jpg:n tallentaminen uudestaan jpg-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa jolloin kuvan laatu heikkenee entisestään. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatestit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitti ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muussa lehdessä, blogissa tai www-sivuilla.

Seuraavat Kiipeilylehdet

Kiipeilylehti 3/2013 syysnumero
Kiipeilylehti 1/2014 talvinumero

aineisto 10.9.2013
aineisto 10.1.2014

ilmestyy lokakuu 2013
ilmestyy helmikuu 2014

Kiipeilylehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteeseen lajipalvelut@slu.fi. Vuoden kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. SKIL jäsenseurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenseurat. Osoitteenmuutoksissa tai kun et ole saanut lehteä, ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteiston päivityksen SLU-lajipalveluun: lajipalvelut@slu.fi. **Ilmoitusmyynti:** Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti osoitteesta www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juurimistään muustakaan :) Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

Koonnut Anssi Laatikainen

Etelä

Suomen kausi on lyhyt ja kylmä, ja kevään parhaat kitkat saattoivat jo olla ja mennä. Tuntuu, että mukavia alle kymmenen asteen, kitkan kannalta herkullisia kevätpäiviä, oli vain kourallinen. Tiukkoja ensinousuja ei kevätkaudelle osunut kuin muutama. Pahoittelunkin sitä, että uusia alueita ei ole uutisoitavaksi asti kantautunut.

Ensinousuista napakoin lienee tänä keväänä Sami Haapakosken käsialaa. Viime syksynä Samin ja Gullstenin Andyn saattoi viileinä iltoina bongata Nurmijärven kiveltä takomassa assista **Paholainen 7C** -nimiseen reittiin.

Molemmilla herroilla oli assis ns. "huulilla" ennen lumen tuloa. Pätäkä on kuitenkin niin voimallinen ja kiikkerä, että alun parin ekan muuvin sekvenssi on todella helppoa mokaata.

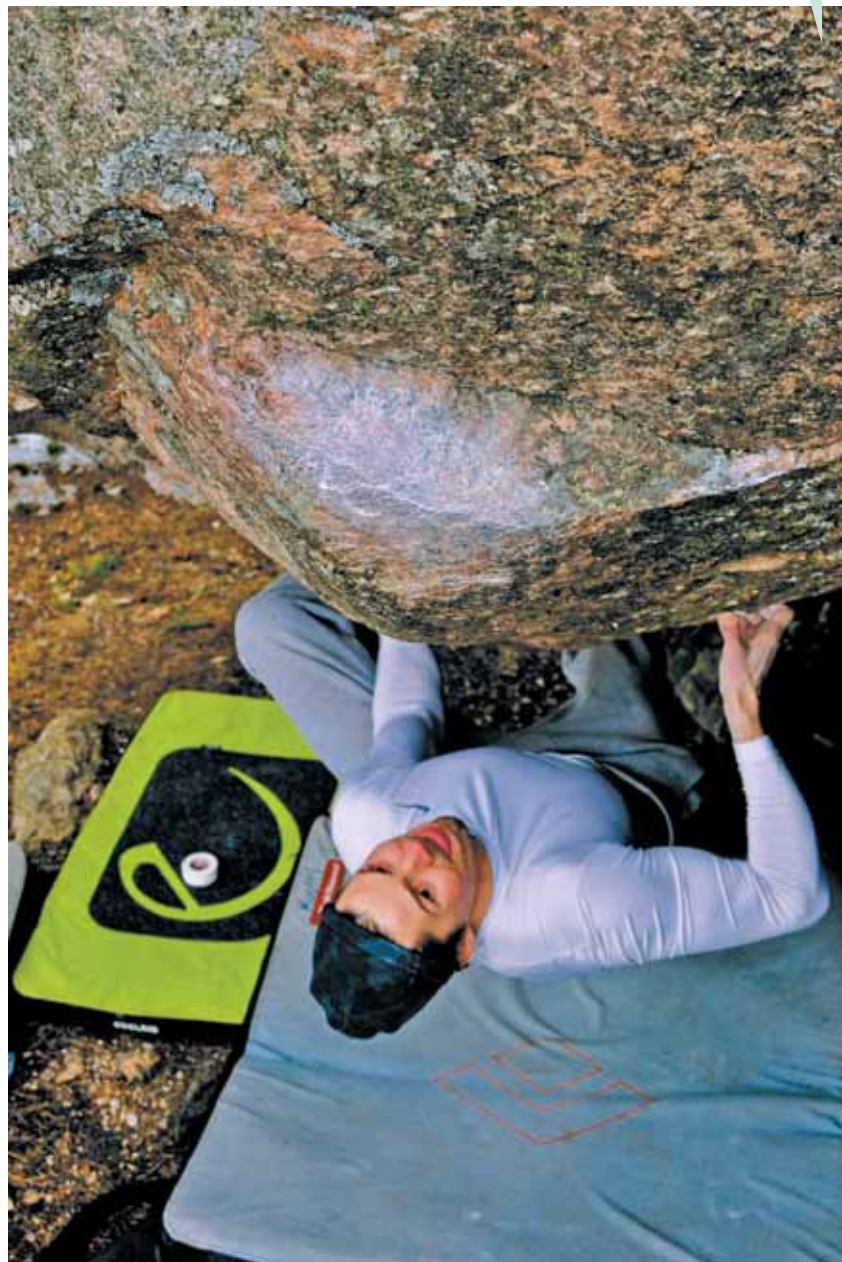
Nyt kevään kitkoilla kuitenkin olosuhteet, nahat ja etenkin voimat olivat kunnossa ja Sami "Cameli" Haapakoski pääsi tuulettamaan **Unbreakable:n 8B** topissa. Samoilla höyryillä paukutettiin Mylliksellekin uusi testpiece **My cock rages on 8A** – joka siis tekee Hottentotin toppiin oikealta lähtevän traversen. Reitin nimen alkuperästä ei ole Spotterin korviin kantautunut sen kummempaa faktaa, mutta arvelen, että Sami ei kuitenkaan ole ryhtynyt munantuottajaksi. Mainittakoon että **Hottentotti assis 8A+** ja **Pamun krimppiherkku Kaamos 8A** viidakkokallioilta pistettiin ns. "nippuun" samoilla sormilla.

Samuel Hammer ei ole myöskään ollut ihan toimeton, vaikka ensinousuja ei vielä olekaan vielä oikein uutisoitavaksi, harmi sinänsä. Pamu kävi pikaisesti toistamassa **My cock rages on**:in ja nakutti sen 27 cragsin tikkilistaan 7c+:na. Pamu tuntuukin olevan jossain päin Suomea kivillä jatkuvasti. Jyrän alle on jäänyt ainakin seuraavat: Jyväskylän **Forte risolutto 8A** (30 minuutin työstö), **7 veljestä 8A+** ja **Hattivatti 8A**. Myös Nummi on jo kiipeilykunnossa, sillä mr. Hammer jr. ilmoitti **Jaakobin Paini 8B+**:n antautuneen siellä neljällä liidiyrkällä.

Koska en tykkää luetella pelkkiä greidejä vaan enemmänkin arvioida linjojen hienoutta ja etenkin uusien reittien laatua, niin otetaanpa tähän väliin toinen merkittävä ensinousu Pääkaupunkiseudulta. Anton Johansson teki Viidakkokalliolle **Pamun Kaamos** -reittiin vaihtoehtoisen lopun ja paiskasi greidiveikkauksen **8A:n** kohdalle ja nimeksi vekkulisiti **Koomas**. Kun eräänä iltana Venhon Anssilta kyselin beta kyseiseen pätkään, niin täytyy myöntää, että reitti ei ole ehkä helpoimmasta päästä luettava ja saattaa jäädä odottamaan toistonousua hetkeksi. Tämän voi ottaa vaan ihan maasta käsin tsiigailleen heikon reporterin mielipiteenä.

Kaamoksesta tulikin mieleeni taas Mr. Pasi Sjöman joka tinttasi maininnan arvoisen setin reittejä nippuun keväällä. Kaamos, Hottentotti, Kellarijengi ovat kaikki kahdeksannen greidin paremmalta puolelta. Uusia naamoja Kasikerhoon saatiin myös; Kuutti Heikkilä lunasti lippunsa kehoon painimalla Hottentotin toppiin. Trädimiehenä tunnettu Markus Lehtonen voitti joukkotappelun – 7 veljestä vastaan Markus – ja sai siten napakan **8A+** merkinnän listalleen. Merkittävämpää lienee, että Markus (joka ei pahemmin huutele toimistaan) käretyttiin siitä, että herra oli kaikessa hiljaisuudessa käynyt lähettämässä **Kära Dagbok 8b:n** Kirkkonummella. Näitä salalähettäjiä on Suomessa aika paljon ja hyvä niin. Kukin kiipeää kuitenkin vain itselleen. Myös Pasilan Ninja master, Koji Moriwaki, ilmoitti viimein väsyttäneensä **Falkbergetin Matador 8A** -reitintä köyden teräväsä päässä.

Yli kasi-Aan toistoja on melko vähän noussut esille, mutta erään niistä tarjoili Kuutti Huhrikorpi, joka nakutti jyväskylässä **Baddington 8A+**:n niukasti ennen kesän aikana tapahtuvaa maailman turneeta. Spotteri toivottaa Kuutille hyvää matkaa ja hienoja lähetyksiä!

Paavo Ikonen

Sami Haapakoski projektoimassa Unbreakable-reittiä syksyllä 2012.

Antti Laatikainen

Eeva Jokisen muuvit hyväksytään Martikaisella.

Mainittava on myös Eevi Jaakkolan työstö **Dodo**:n seisomalähtöön Ahvenanmaalla **7C** huhtikuussa. Silminnäköjään mukaan toisto oli ollut todella "kruisailua".

Köysiheerosteluista on nostettava esille Antti Aholan toisto **Cro magnon** -pätkään Olhavalalla. Crohan on "aika" ilmava trädireitti, jossa ei alussa turhemmin killuttimia kiinnitellä ja spottauksesta huolehtii lähinnä Olhavan lampi. Antin betakin oli erilainen kuin ensin nousi ja tuntui kuulemma enemmänkin **7c**:ltä.

Länsi-Suomi

Kustavin uusimmalla kalliolla Pohjavuorella on kynsitty kovaa jo keväällä. O-PM on käynyt siellä valmentautumassa Ruotsin-matkaansa: kurjasti varmistettava **Linea negra (8+)** sai toistonousun huhtikuun alun hyvillä kitkoilla. Olli-Pekka Manni taiteili kalliolle myös ensin nousun, **Latvaroso 8+**, jonka Soijalattekaupungin kolliit, Antti Ahola ja Olli "Daddy-O" Koiskanttila, toistivat. Greidiä säällit ehdottelevat kovin eri tavalla. OPM 8+ ja Kolliit enemmänkin 7+ -osastolle. No oma greidi selviää kokeilemalla, eli ei kun Pohjavuorelle testamaan.

Turun rintaman patjatykki Ilari Kelloniemi takoi maaliskuuhuhtikuun vaihteen Ålandin reissulla Grottanin näyttävimmän linjan **Paskapäivä 8A** ja vähintään yhtä herkullisen pätkän

Kasvikenistä, jossa siis myös **Dodo assis 8A+** taputeltiin toppiin. Kelloniemen äiteen poika voi olla luvalla tyytyväinen saldoonsa ja samoilla vauhdeilla siitä kelpasikin jatkaa Espanjaan tykkitelemään. Mr. Andy Gullsten oli noihin aikoihin myös toipunut SM-cup:issa saamastaan sormivammasta ja osallistui Getan lähetystalkoisiin Ilen kanssa mm. **Paskapäivä 8A** ja **Drakguld 8A** -reiteillä.

Keski-Suomi

Tampereen seudullakin on ollut kohtuullisen hiljaista uusien reittien kanssa, mutta Lahtisen Tommi kiipesi itsensä **Painajaisen** istumalähdön **8A** toppiin. Tätä Painajaisen näyttävyyttä olen jo mielestäni aiemminkin spotterissa kehuunut, mutta tehtäköön se nyt toistekin, sillä kyseessä on todella todella komea linja.

Västervikin boulderit ovat lähiaikoina saaneet suurta suosiota tiedotusvälineissä, joka innosti myös Jakko Sarinia ja muutamaa muuta Tampesterin heerosta matkaamaan Ruotsin bouldermeikkaan. (Kjugekull on syrjäytetty Sweamamman boulder-rankingin korkeimmalta pallilta?) Siteeraan tässä Jaakko Sarinin lähettämää raporttia, missä oli mielestäni paljon hyödyllistä asiaa ja ansaitsee tulla raportoiduksi miltei kokonaisuudessaan.

Jaakko kertoo:

Viikon aikana kierrettiin läpi alueen suurimmat boulderpaikat, kuten Fruberget, Lysingsbadet, VO, Falla Taket ja Mommehål 2. Hie-

man pienemmistä paikoista mainittakoon Rödä väggen, Grönäväggen ja Tunablocket. Suuresta julkisesta näkyvyydestä huolimatta sektorien reittien vaikeustaso painottuu lähes poikkeuksetta 7A:n hujakoille.

Aloittelijaystävällisempiä paikkoja etsiville täytyy suositella paikkoja Fruberget, Lysingsbadet ja Mommehål 2. Kivenlaatu oli sektoreilla lähes poikkeuksetta hyvää ja muistutti osiltaan Ahvenanmaan kiipeilyä. Vaihteluakin kuitenkin löytyi mukavan sileistä sloupeista kiteisiin krimppeihin. Paikallinen kiipeilykulttuuri tuntuu olevan sesonkikohtaista ja selviävän lähinnä kauempaa vierailevien kiipeilijöiden toimesta. Tämän seurauksena esimerkiksi VO:n helpoimmat boulderit pursusivat sammalta eikä kiipeily ollut erityisen nautittavaa. Huomioitavaa on, että 27cragsin topoissa vaikeustason 3 boulderit ovat useimmiten projekteja eivätkä aloittelijoiden kahvaralleja. Myös osa sektoreiden koordinaateista on 27cragissa pielessä, mutta paikalliset ovat ystävällisiä ja osaavat useimmiten auttaa.

Matkalle keskityttiin lähinnä rentoon kiipeilyyn ja selvitetiin kannattaako mestoille saapua uudelleen isommalla porukalla. Lähetysistäkin kuitenkin saatiin ja hienoista linjoista mainittakoon Tunablocket-sektorin **Roadaret 7B** ja **King's speech 7C**, Frubergetin **Soil 7A** ja **Supersonic 7C** sekä Grönäväggenin **Gröna lanternnan 7B** ja **Boardloard 7C**. Myös Falla Taketin **David and Goliath 8A** todettiin mainioksi linjaksi, mutta lähetykset jätettiin tuleville vuosille.

Kuuti Heikkilä

Andy ja Paskapäivä 8A Ahvenanmaalla.

Seiskan vääntäjille Västervik tarjoaa helposti viikoksi tekemistä, mutta alle kuutosen kiipeilijöille ei tekemistä riitä.

Pohjoinen

Otin yhteyksiä Oulun suuntaan uutisten perässä ja sain kuulla että sielläpäin ei olla edelleenkään löydetty uusia alueita, mikä sinälään ei ole yllätys juuri kenellekään. Lähetysrintamalla aktiivisin on ollut Osmo “Ozzy” Aspi, joka ei ole vielä toistanut kaikkia lähialueen testpiecejä. Jani Lehtolan slouppireitti **Easy company 8A** Rovaniemeltä ja **Sirkus 7C+** Vaasasta kertovat tietenkin siitä kuinka läheltä uudet vähän “helpommat” reitit esim. Ozzyllekin löytyvät. “Lähiseudulla” Oulun porukka on pitkälti keskittynyt takomaan kukin omia megaprojektejaan ja edistystä mitataan jopa laskemalla videolta kuinka monen freimin ajan otteessa pysytään. Oikeasti mielenkiinnolla odotan minkä reittien otteista mahtaa olla kyse... ja mietin kuinkahan korkealla frame ratella siellä kuvaillaan?

Itä

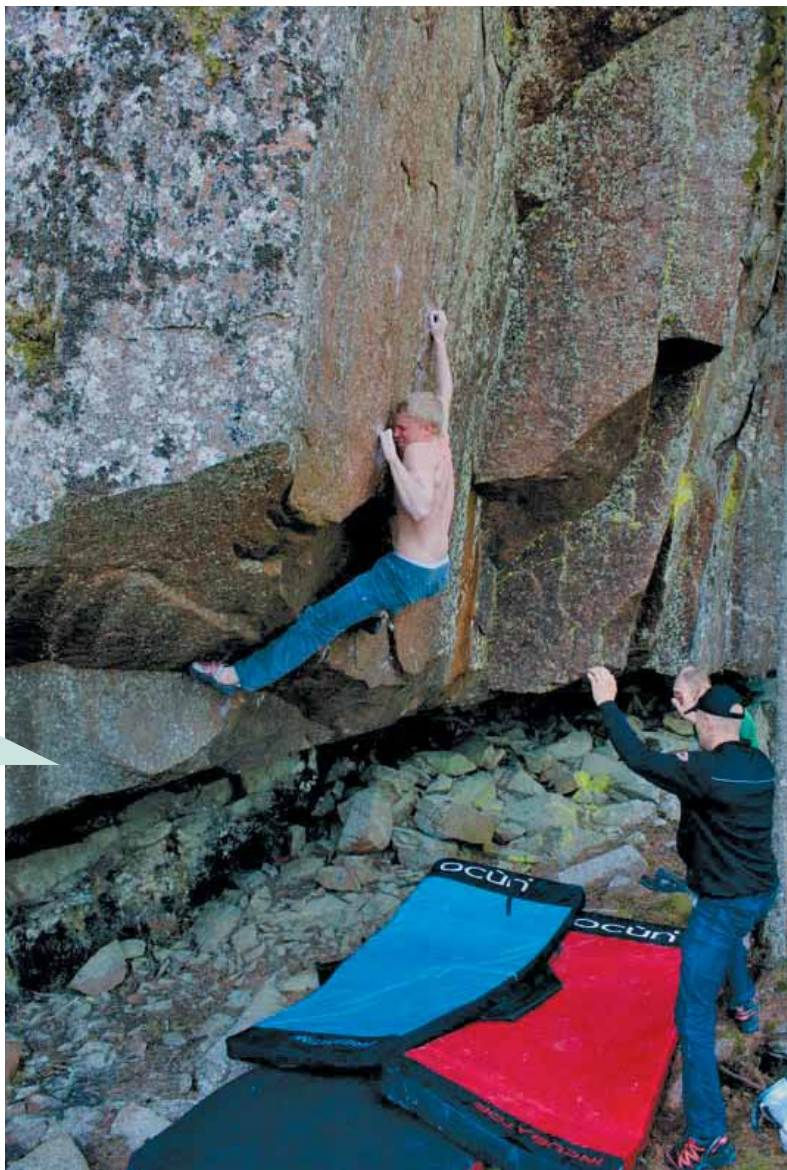
Idässä ovat alueen ykkösharjamiehet viettäneet aikaa vanerin ja satiaisten ihmeellisessä maailmassa, kun Kuopion VOEMailuhallia pistettiin pystyyn talven mittaan. Sattuneesta syystä (ehkä ensimmäiseen kertaan vuosiin) Idästä EI ole ilmoittaa kolmen tähden ensinousuja. Kaikkea sitä saa nähdä kun vanhaksi elää.

Ensinousujen puute korvattiinkin rautaisannoksella toistoja, kun nuori herra Sami Koponen päätyi Helatorstaina Ålandiaan – parinsadan muun kiipeilijän joukkoon. Sami oli ensimmäistä kertaa Affiksella, joten sopivaa riistaa tuoreen juniorien Pohjoismaiden mestarin nakeille oli tarjolla. Tarjonnan runsaus aiheutti sen että pitkän viikonlopun aikana Sami tikkasi 22 kpl 7a:ta tai kovempaa reittiä, mukana mm. **Ålandsbanken 7C+**, **Primal scream 7C+** ja **New finnish 7C+**. Melko vakuuttavaa vai mitä? Sami vaelsi ruuhkassa Teemu Ojalan opastuksessa reitiltä toiselle leppoisalla tahdilla, mutta mitään ei pysähdytty takomaan kovinkaan pitkäksi aikaa. Vakuuttavinta oli kuitenkin se, että vaikka lähetykset tehtiin kohtuu nopeasti, ne tehtiin leppoisasti ja mukavia jutellen muiden kiipeilijöiden kanssa. Pyysin Isäntää summailemaan fiiliksiä Affiksesta myöhemmin ja Herra Koponen kuittaa näin:

Jani Lehtola

Osmo “Ozzy” Aspi javideo still Easy Company 8A:sta – frame, jossa ote pysyy kiinni.

Julia Ojala

Sami Koponen ja kirpeän karkin krimpit Primal Scream:illa 7c+.

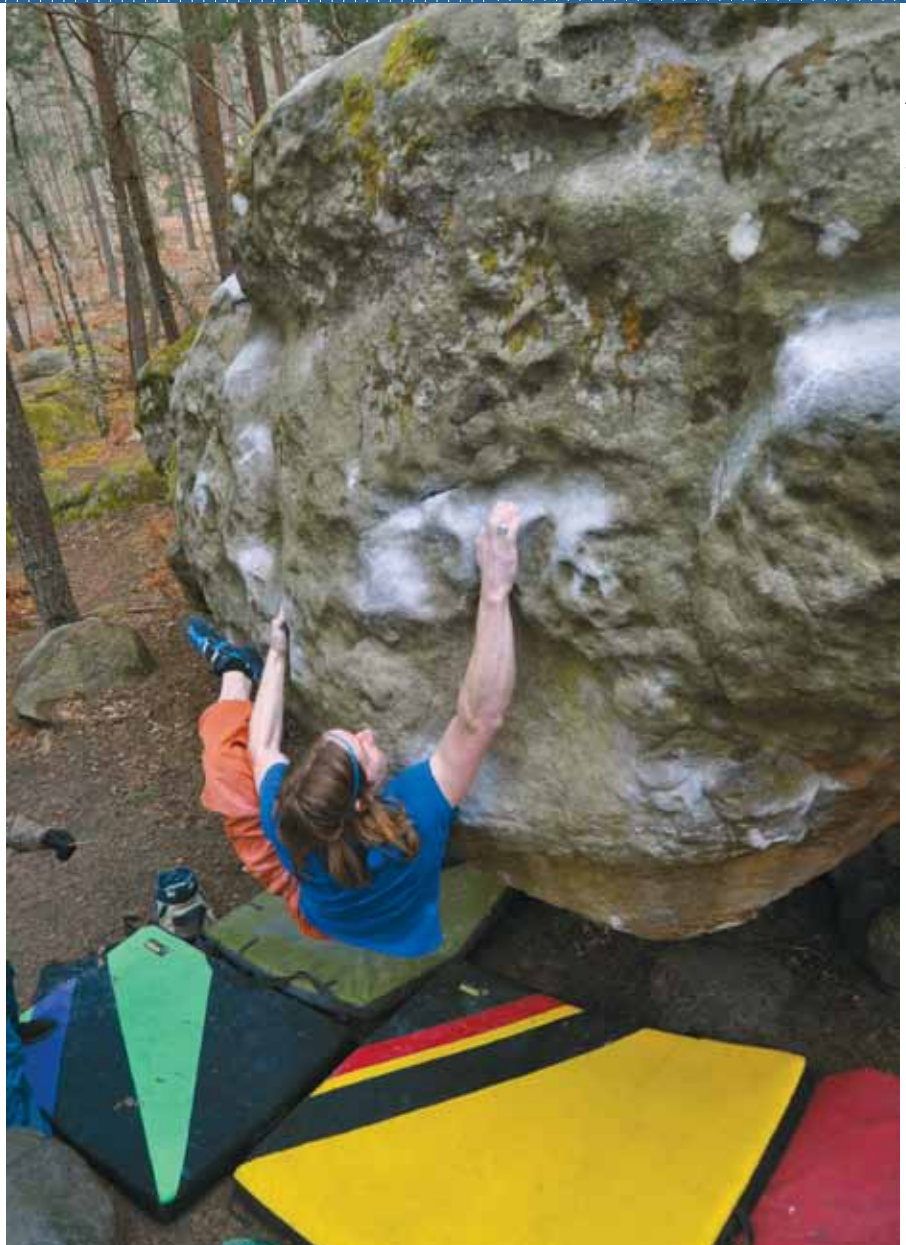
Vaikee sanoa mikä oli hienoin reitti tms. Paikka on jo itsessään on niin siisti ja pelkästään fage-lissa oli tosi monta hienoa pätkeä. esim. **Orange** ja **Puerto Rico**. Lisäks tykkäsin jotenkin sen alueen kiipeilystä eniten. Löytyi paljon krimppiä - ja maisemat oli siistit!

Teemu Ojalan kyydillä lähit sitten tutustuun mestoihin? Ekaa kertaa kun on saaristossa matkassa, niin kannattaakin olla tuommoisen "kokoneemman puoleinen" opas.

Joo Teemu on aivan mahti tyyppi! Ollaan kiivetty sisällä jonkun verran Bouldertehtaalla ja Voemalla kahestaan. Se vaan tossa talvella kysäs, että oonko koskaan käynyt affiksella. Sanoin, että ei ja Teemu vastas että "Tää vääräys on korjattava." Nyt on sit sielläkin käyty.

Helatorstain reissusta voisi kertoa enemmänkin. Ahvenanmaastahan ei paikallisten kanssa koettujen ongelmien takia tahdotu alunperin tehdä topoja, jotta alueen kiipeilyluvut eivät lentäisi roskikseen. Ajat ovat muuttuneet sitten legendaarisen Northern Light -leffan pätkien ja Ahvenanmaalla tosiaan oli helatorstaina REILUSTI toista sataa kiipeilijää. Huolimatta piitkistä jonoista autoja esim. Kasvikenin parkkiksella – ei paikallisten kanssa syntyneistä ongelmista kantautunut pienintäkään uutista allekirjoittaneen korviin. Myöskään nyrjähtäneitä nilkkoja ei tullut kuin käsittääkseni yksi. Tämä selittynee jo loogisesti silläkin, että jokaisen reitin alle riitti patjoja pinoksi saakka.

Palataanpa itään **Fat hippo 8A**, **Forte Risolto 8A** ja paljon muuta... Siinä on pari helmeä jotka ovat tarttuneet Tohtori (Ville) Koskelan haaviin herran muutettua Kuopioon. Hyvä vahvistus Idän porukkaan. Kuten ei Villen rei-

Anssi Laatikainen

Jarmo Annunen toivottaa Welcome to Tijuana 7C:n tervetulleeksi tikkilistaansa.

Pasi Sjöman

Pasi Sjöman Viidakkokallioiden herkkupalalla Helboy 7C+.

tit nyt ehkä olekaan varsinaisesti idän reittejä, niin ei ole Anna Laitinenkaan idän kiipeilijä, mutta **Sisun suklaa 7C** sitä sitä vastoin on idästä. Kyseinen reitti meinaan jäi kakkoseksi Annan kanssa kisailussa ja pakko nyt sanoa, että ihan napakka veto kotimaan mittapuulla, vaikka ei nyt olekaan lähellä Annan maksimia.

Ulkomaat

Yhä useampi kiipeilijä lähtee hakemaan kotimaan kauteen lähtöä ulkomailta, missä mahdollinen lumi sulaa paljon kotoista hämmämme aiemmin. Näin teki myös Roosa Huhtikorpi joka kävi köysittelemässä Espanjassa mm Ilari Kelloniemen kanssa. Reissu jäänee Roosalle mieleen hyvinkin, sillä siellä matkaan tarttui hänen ensimmäinen **8a:n**sa **Bon Viatge** Terradets. Helpoksi "Rosario" ei

Kuutti Heikkilä

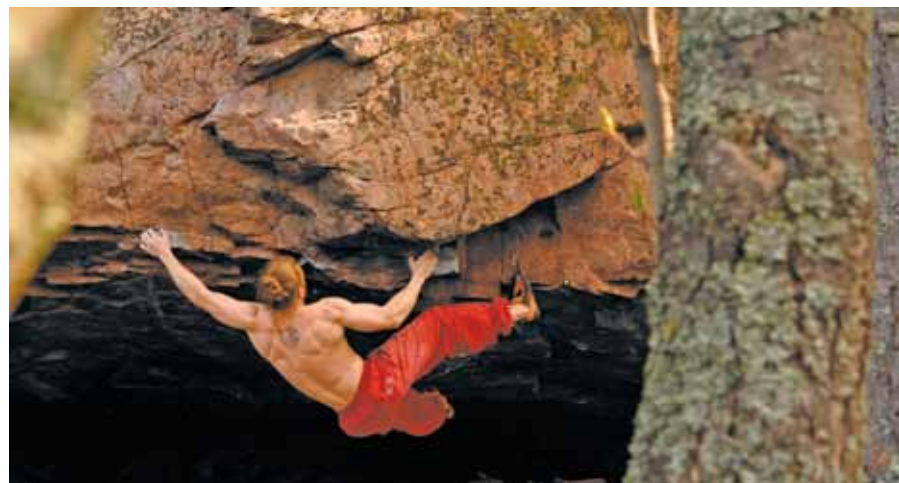
Joonas Selänniemi vastaan Magic Woodin klassikkopoikkari Kalorimonster 7C.

tätä kuitenkaan tehnyt sillä nousun aikana (?) Roosa onnistui klippaamaan kenkensä jatkoon!? Ilari Kelloniemi nakutti myös samoilla seuduilla samaan aikaan vakuuttavan tikkilistan – tällä kertaa siis köydellä mm. **Flix Flax 8a+** Terradetsissä ja **el Fustigador 8a+** Magralefissä.

Tomi Nytorp korjasi viime spotterissa mainitun "virheensä" tyylillä. Tomin viime reissulla kun tuli tykitettyä vain "helpompia" sporttipätkiä (8a ja 8a+ reittejä) ja tiputtua vain kerran koko reissulla, niin tällä kertaa reittivalintojen haastavuus oli muutaman napsun korkeammalla. Tomi kiipesi vappuviikolla harvoin toistetun reitin **"Speed", 8c+** Vorapissa, Sveitsissä. Reitti on aavistuksen negatiivinen ja noin 30 metriä pitkä, mooveja kertyy jopa 70. Reitti on erittäin tekninen, otteet ovat pieniä slouppaavia krimppejä ja kuten reitin nimi kertoo – vauhtia pitää olla, jotta reitin pääsee.

Reitin ensinousei Beat Kammerlander vuonna 1995 ja reittiä pidetään edelleen yhtenä maailman vaikeimmista feissireiteistä. Reitin vaikeudesta kertoo myös Belgianlaisen Nico Favressen (8.2012) toteamus, ettei reitillä yrityksistä huolimatta ole tähän päivään mennessä kymmentäkään nousua maailmassa! (Favresse työsti reittiä 12 päivää ja Tomi 3–4 päivää). Greidiä pidetään vaikeana 8c+ tasoisena, ja sanotaanko, että monessa muussa paikassa reitti olisikin 9a.

Ei käy kateeksi, jos tuollaisiin sankaritekoihin pitäisi pystyä saadakseen skumppaoikeudet :

Paavo Ikonen

Antti Luukkonen kiipeämässä idän uutta klassikkogreidiä Why walk when you can run 7C+.

) No onneksi sitä vaaraa ei omalla kohdalla ole. Kuva reitistä Galleriassa, sivulla 28.

Osa suomalaisista hankkiutuu 8A-kerhoon myös reissussa, ja tähän porukkaan kuuluu Olli Antikainen. Olli reissasi ympäri maailmaa pitkin talvea, mutta se "THE reitti" löytyi viimein Espanjan Albarracinista, ja sormet hiessä pitää kertoa, että Ollilla tuli ERIT-TÄIN herkullisen näköinen pätkä ekaksi 8A:ksi. **El Varano** on Todella komean näköinen hankkikatto/nokka jossa on makeat slouppiotteet ja ilmavat huukit. Kyseinen reitti on Spotterin omalla "to do listalla" ollut jo vuosia. Ei voisi kyllä kovinkaan paljoa siistimällä reitillä tehdä level up:ia. Onnittelut Ollillekin siis!

Myös Turun Joonas Selänniemi on reissanut maailmalle ja majaillut Sveitsin Magic Woodissa pitkin kevättä ja spotterille herra on ollut (tarkoituksellisen?) hiljainen läheyyksistään, mutta interwebiin vuotaneiden videotodisteiden mukaan ainakin **Octopus-sy 8A** on taipunut "Hippi Joonaksen" edessä – ja pakko sanoa, että menipä "hippasen" smoothin näköisesti.

Luottolähettäjämme Nalle Hukkataival on ollut kevään mittaan myös reippaana. Tuttuun tapaan suosittelen kuitenkin kaikkia lukemaan näistä edesottamuksista mieluummin Nallen blogista kuin täältä lehdestä – se kun on hyvin kirjoitettu ja sitä päivitetään usein. Jos et ole siellä vähään aikaan vieraillut, niin pitää antaa etsintävinkkinä ainakin Nallen eppinen tappelu Klem Loskotin avaaman **Bugeleisen 8B+** -reitin, kelin ja flunssan kanssa. On muuten maailmanluokan reitin näköinenkin se pätkä. Go check! (Tämä on puolittainen käsky).

Julia Ojala

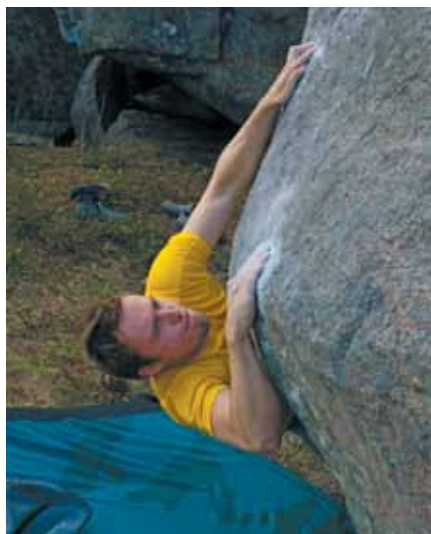
Teemu "Sharpei" Ojala tar Bussen till slussen.

Nallen reissuilla oli mukana myös Andy Gullsten, kun herrat vierailivat Cristian Coren mestaroiman Varazzen alueella Italiassa. Andyllähän paukahti sormi Suomi Cupin finaaleissa talvella. Tämä reissu oli varmaankin ensimmäinen kunnon koeponnistus paranevalle nakille – ja melko hyvältä näyttää, kun esim. **Alphacentaury assis 8B** tuli kiivettyä. Kausihan on vasta nuori, joten paljon ehtii metrejä tulla alle vielä tänä vuonna.

Spotteri kiittää ja kiittää. Kiivetkää ihmiset täysillä ja avatkaa uusia reittejä – ihan vaan ettei tarvitsisi toiste tällaista toistokavalkaadia raportoida! Kiitos!

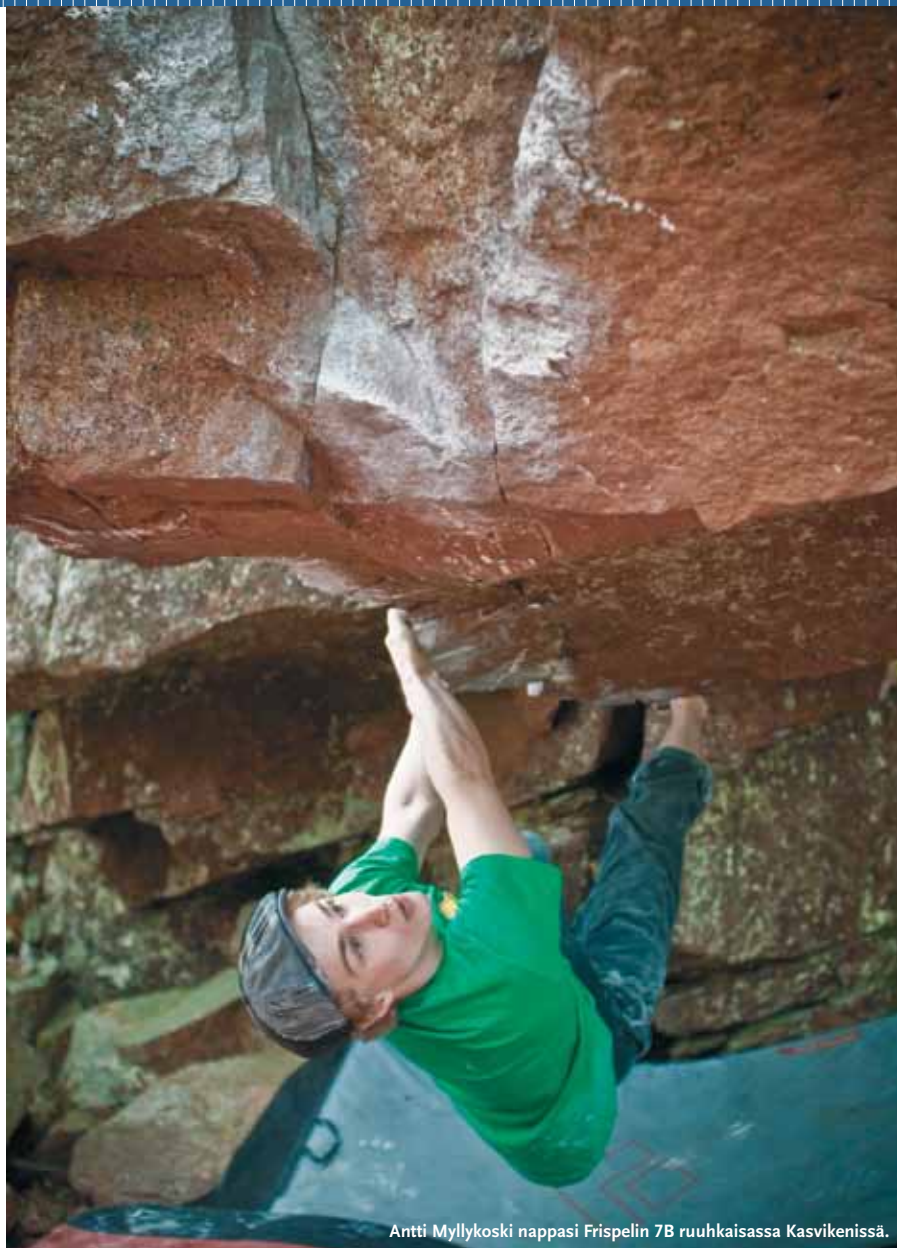
Viime hetken päivitykset:

Anna Laitinen laittoi Suomen naisten köysikiipeilyn tason uusiksi kiipeämällä Nummessa maamme ensimmäisen **8b**-köysireitin **Estrellan**. Eevi Jaakkola lähetti ensimmäisen **8A**-boulderinsa kiipeämällä Fiskarsissa reitin **Jonestown Massacre**. Terässormi Pasi Sjöman toisti Martin Nugentin fyysisen ja upean **8b:n Kära Dagbok** Siuntiossa. Niederthaisa Itävallassa Samuel "Pamu" Hammer nosti köysigreidiään reitillä **Waldläyfer, 8c**. Nalle Hukkataival tuntuu olevan elämänsä kunnossa ja on muutaman viikon aikana lähettänyt tukun kovia nousuja, muutamia mainiten; Markus Bock:n köysireitti **Bucking Bronco, 8c+** muutamalla yrkällä, ensimmäinen toisto Daniel Woodsin supervaikealle boulderille **La Force Tranquille, 8C**, sekä ensinousu Sveitsin Magic Woodin ehkä vanhimmalle vaikealle projektille. Nallen uuden reitin nimi on **The Understanding**, greidiarviota ei vielä ole tiedossa. Mina Jokivirta liittyi juuri juhannuksen alla maamme harvalukuisen 8a:n köysireitin kiivenneiden naisten joukkoon kiipeämällä Nummessa reitin **Sheriffi 8a**.

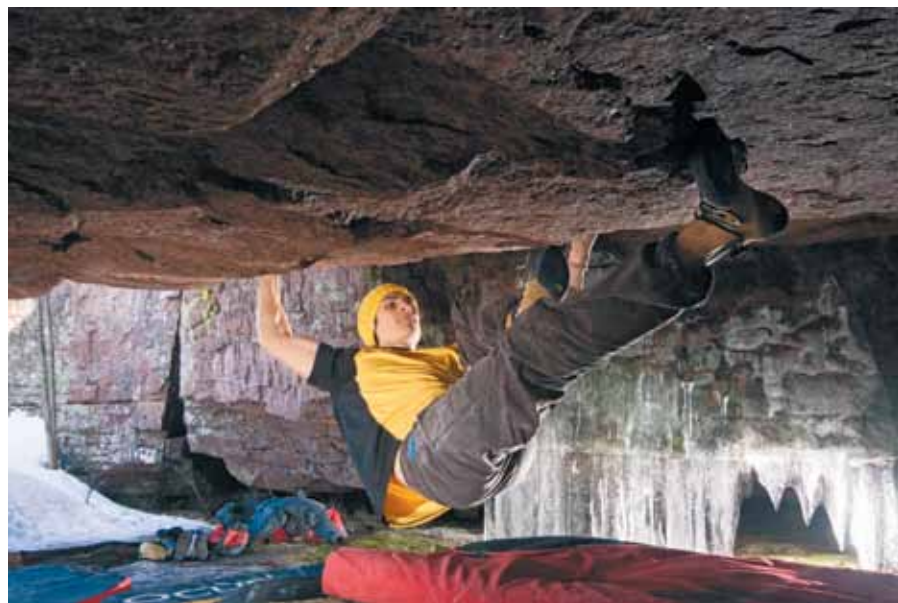
Mikko Leppänen

Niko Lamminmäki Lysingbadet sektorin ET 7A -reitillä.

Anssi Laatikainen

Antti Myllykoski nappasi Frispelin 7B ruuhkaisassa Kasvikenissä.

Kuutti Heikkilä

Jäätävä hieno Drakguld taipuu Andyn edessä.

Samuel Hammer

Katariina Haime

Elias Silvola

Samueli Seilisto

Sami Koponen

Ensikertalainen PM-kisoissa

Teksti Samuli Seilistö, kuvat Kaisa Rajala

Päätin lähteä kahden kilpailun kisakokemuksella mukaan junioreiden PM-mittelöihin kartoittamaan kisakokemusta Norjan Lillehammeriin. Aloin valmistautumaan kisoihin pari kuukautta ennen tapahtumaa Anton Johanssonin treeniohjelman mukaisesti. Mielestäni kehitykseni sisäkiipeilyssä tuntui olevan todella nopeaa ja hyvää talven aikana. Antonin ohjeilla sain sisägreidin nousemaan ainakin numerolla pelkästään talvikaudella.

Näillä eväillä lähdin matkaan mm. matkanjohtaja Kaisa Rajalan sekä kisaajien Bepant-hen -Pamun, Samin, Eliaksen, Anitran ja Katariinan kanssa ja mukana oli myös joukko muita lahjakkaita helsinkiläisiä junnuja. Koska kyseessä olivat minun ensimmäiset "oikeat kiipeilykiset", kisoja edeltävien päivien valmistautuminen oli minulle jännittävää.

Bussi lähti Tampereen steissiltä aamulla klo 8:00 kohti Helsinki-Vantaan lentokenttää. Matka sujui nopeasti kuuntelemalla musiikkia ja katselemalla Nallen lähetyksivideoita. Pian olinkin jo kentällä ja soitin Samille kysyäkseni, että missäpäin se hengaillee ja suunnistin sinne odottelemaan muita. Pikkuhiljaa paikalle valuivat kaikki kisailijat, Pamu viimeisenä. Siirryttiin odottelemaan koneen lähtöä terminaaliin, jossa Pamu ja Sami alkoivat pelaamaan "muuvipeliä" (Toinen esittää reitin käsillä ja toisen piti arvata mikä reitti on kyseessä) ja tämä jatkui koko kisamatkan...

Kone laskeutui sateiseen Osloon. Kävelimme suoraan syömään lentokentällä ja jatkoimme matkaa ruuan jälkeen junalla kohti Lillehammerin kisahallia. Hotellille saavuttuamme arvottiin huonejärjestys ja menimme huoneisiin lepäämään tunniksi. Lepiöyn jälkeen lähdimme kävelemään uuvuttavan

lähestymisen ilmoittautumispaikalle, jossa meille jaettiin kisanumerot ja t-paidat. Sieltä jatkoimme syömään keskustaan ja ennen safkaa bongattiin ensimmäinen julkkis kadulla: Magnus Midtbø! Illalla menimme aikaisin nukkumaan jännittäen seuraavan päivän karsintoja.

Lauantaiaamu alkoi komeassa auringonpaisteessa tuhdilla aamiaisella hotellilla, josta lähdimme kävelemään kisapaikalle. Nuoremmat juniorit kiipesivät karsinnat ensimmäisenä, me vanhemmat jäimme katsomaan heidän suorituksiaan. Sitten koitti Pamun sarja. Pamu aloitti vahvan näköisesti ensimmäisellä reitillä mutta runtaus ei tällä reitillä tuottanut tulosta. Pamu tuli kuitenkin karsinnoissa neljänneksi ja suoriutui hienosti finaaliin. Menimme lämmittelemään Eliaksen ja Samin kanssa hyvissä ajoin ennen sarjamme karsintoja. Teimme lämpäriseinällä vaikeita muuveja ja otimme pienen pumpin ennen kisoja. Sitten koittikin jo aika kerääntyä tuomareiden ympärille, jotka jakoivat meille reittilaput. Reittilaput kourassa valitsimme helpoimman näköiset reitit, jotka Sami ja Elias flässäsivät. Omalla kohdalla ensimmäinen reitti osoittautui vaikeaksi dynoksi, joka jäi minulta kiipeämättä.

Seuraavat kolme reittiä flässäsin suhteellisen helposti ja nopeasti. Sen jälkeen siirryin vaikeammille reiteille. Ensimmäisessä niistä oli hieman teknisempi alku, jonka pääsin heti mutta kävin tippumassa toppivedolta. Otin hyvän levon, yritin uudelleen ja taas tipuin samasta kohtaa ja tämä toistui viisi kertaa. Seuraavaksi vaihdoin reittiin joka näytti minulle sopivalta krimppailulta hyvillä otteilla. Totesin olevani niin kauheassa pumpissa edelli-

sestä reitistä, että flässi-yrkkä meni heikosti ja tämäkin toistui viisi kertaa...

Viimeiseksi yritin vielä sinistä slopperreittiä, joka tuntui minulle todella hankalalta. Sain tehtyä pari ekaa muuvia, mutta pumpppi ei tuntunut laskevan edes hyvillä levoilla, joten päätin että karsinnat ovat kohdaltani ohi. Olin karsinnoissa sarjassani kymmenes.

Sami flässäsi kaikki karsintareitit nopeasti ja helpon näköisesti. Eliaksella jäi yksi reitti kiipeämättä. He pääsivät molemmat finaaliin. Tytöistä Anitra ja Katariina pääsivät myös finaaliin.

Finaalipäivä koitti ja lähdimme aamulla aikaisin kävelemään takaisin kisapaikalle, jossa nuorimpien finaalmittelöt olivatkin jo käynnissä. Pamun sarjassa oli todella vahvoja norjalaisia kränkkääjiä, oli hienoa katsoa tulevaisuuden lupauksien vakuuttavaa kiipeilyä! Pamu sijoittui kovassa sarjassa hienosti neljänneksi. Katariina ja Anitra kiipesivät myös todella hyvin, molemmat sijoittuivat neljän parhaan joukkoon. Sami jatkoi vahvaa esitystä finaaleissa ja flässäsi voitokkaasti yhden reitin, jota muut eivät meinanneet päästä millään ja voitti oman sarjansa! Eliaksen lopullinen sijoitus oli viides. Mielestäni hieno suoritus suomalaisilta.

Sittenpä olikin jo aika lähteä kotiin. Mielestäni tämä oli todella hieno kokemus sain vähän käsitystä siitä mitä isommat kisat voivat olla ja tutustuin moniin uusiin mukaviin ihmisiin reissun aikana. Kiitokset Kaisalle matkan järjestämisestä ja huolenpidosta ja Pamun tavaroista. Lensimme takaisin Suomeen ja pelasimme muuvipeliä koko matkan ja nyt on aika siirtyä kesän ulkobouldereille, jatkaa kovaa treenaamista ja palata kisahommiin siten syksymmällä.

Sami Koponen, PM-kultaa.

Suomalaisten sijoitukset:

Junior pojat:

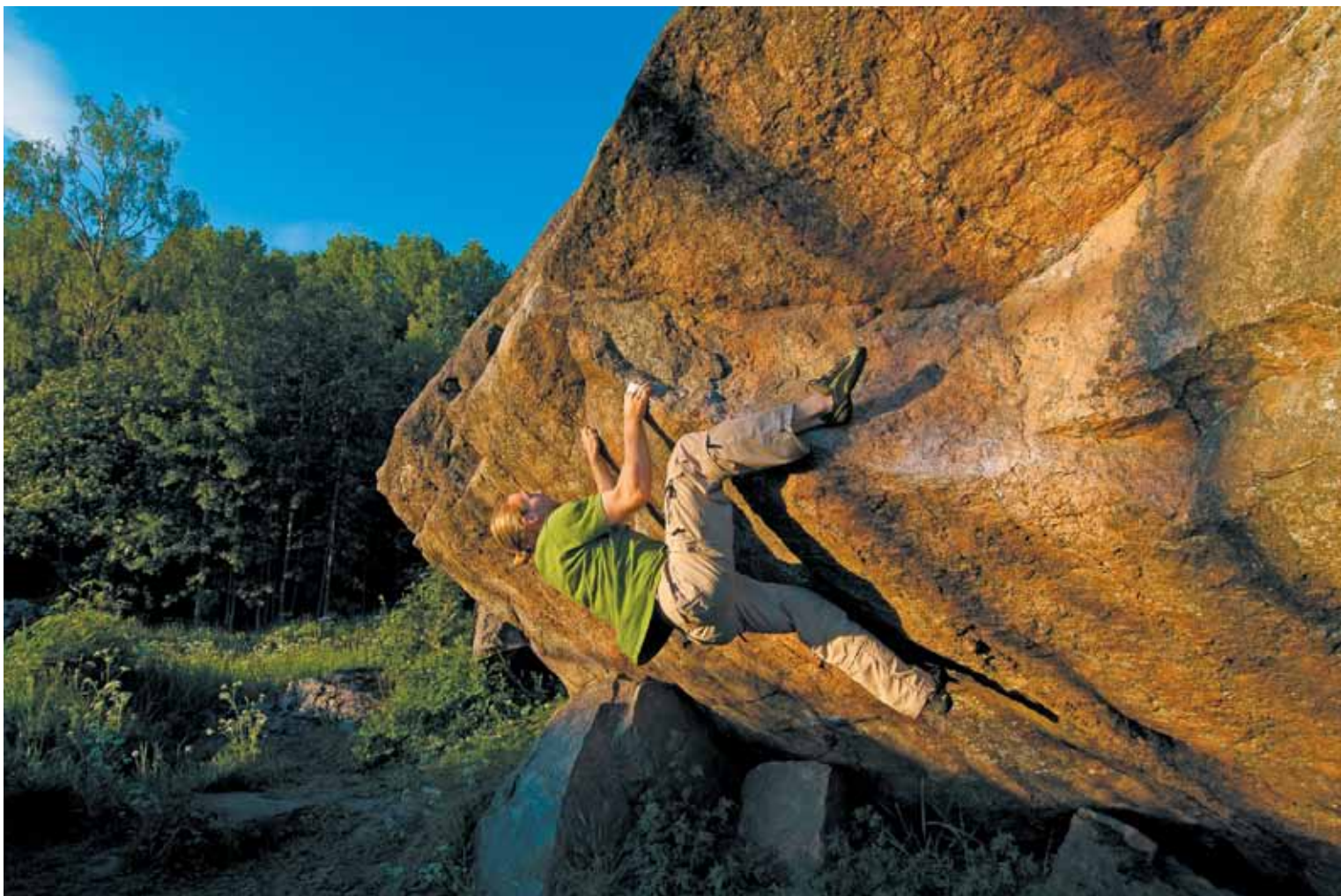
1. Sami Koponen
5. Elias Silvola

Youth A pojat:

4. Samuel Hammer

Youth A tytöt:

3. Katariina Haime
4. Anitra Taskinen

Samuli Hemminki hieman päällekaatuvalla Voimalinjalla (6A+) Hakunilassa.

Tomi Lindroos

HYVÄN TOPON ABC

Hyvä topo syntyy valtavasta määrästä innostusta, hitusesta kärsivällisyyttä, selkeästä näkemyksestä – ja suuresta määrästä toivoa.

Hyvän topin valmistamiseen tarvitaan ennen kaikkea paljon innostusta ja reilusti kärsivällisyyttä opetella kymmeniä erilaisia asioita. Lisäksi tarvitaan selkeä näkemys siitä, millainen valmiin kirjan tulisi olla ja vähän tuuriakin niiden asioiden kanssa, jotka väistämättä opitaan kantapään kautta. Lopulta kun kirja on painossa, voi vain hokea vanhaa tuttua lorua ”tule hyvä topo, älä tule paha topo, tule hyvä topo, ...” ja toivoa parasta.

Jos lähdetään aivan perusteista, topo tarkoittaa kiipeilyopasta, jonka avulla luonnosta löytää jotain hienoa kiivettävää. Topoissa kerrotaan ohjeet perille ja reittien sijainti. Reittikuvien viereen on listattu reittien nimet ja arvioita vaikeusasteista, sillä ulkoreittien lähtöotteisiin ei ole kiinnitetty samanlaisia informatiivisia lappusia kuin sisällä.

Lisäksi topoissa on käytännön vinkkejä turvalliseen kiipeilyyn ja kaikkea mahdollista mitä tekijät keksivät kirjoittaa tai joku osaa kirjoitusvaiheessa toivoa.

Kirjoitimme vuosien 2010–2013 aikana topin Etelä-Suomen bouldereista ja nimesimme sen hieman mielikuvituksettomasti Etelä-Suomen bouldertopoksi. Suomen kiipeilyliitto on julkaissut aikaisemmin vastaavan kirjan Suomen köysikiipeilyreiteistä ja lähimmät kiipeilytarvikediilerisi myyvät molempia.

Tarvittavien faktojen lisäksi olemme pyrkineet dokumentoimaan ensi-nousijoiden näkemyksen riittävällä tarkkuudella takertumatta yksityiskohtiin liikaa. Ulkokiipeilyssä linjat kuitenkin kulkevat luontaisesti kivien otteiden ja muotojen mukaisesti. Yleensä reitin löytää, kun tietää suunnilleen missä se kulkee ja tapailee otteita hetken.

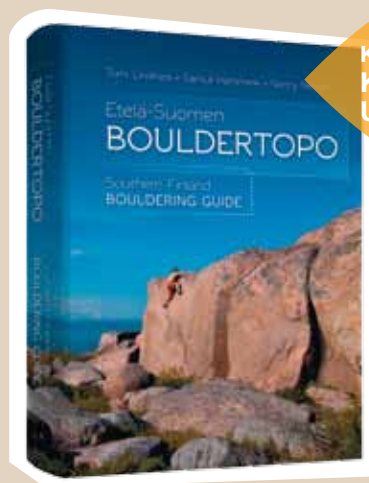
Olemme valinneet kirjaan noin 40 boulderaluetta Etelä-Suomesta. Kirjassa on haluttu esitellä upeita kiipeilypaikkoja ja -reittejä sekä välittää hyvää filistä hienojen kiipeilykuvien avulla. Saimme lopulta apua todella monelta kuvaajalta, jotka antoivat kirjaan paljon mielenkiintoista sisältöä. Valitettavan moni hieno kuva jäi vielä julkaisematta, sillä kirjan kuvat valittiin pitkälti taiton ehdoilla.

Miksi kirja?

Jos joku taas pohtii miksi topo julkaistaan internetin ihmeaikakaudella kirjana, vastauksia on yllättävän paljon: Oikea kirja kestää kevyen tihkusateen. Kirjaa on mukava lukea teltassa otsalampun valossa ennen nukkumaanmenoa ja haaveilla tulevista nousuista. Kirja on lämmin muisto ja hyvä lahja. Kirja tuntuu mukavan konkreettiselta pidellä käsissä. Kirjassa on sitä jotain mitä iPad ja auton hansikaslokeroon ryttääntyneet printit eivät tavoita.

Tämä ei siis missään nimessä tarkoita, että nettiversio olisi huonompi. Molemmille on oma käyttönsä ja käyttäjäkuntansa. Käytännössä kaikki uudessa topossa julkaistava tieto on jo saatavilla ilmaiseksi netissä, kirja ei päivity itsestään eikä siitä pysty katsomaan videovinkkejä reiteistä. Jossain vaiheessa meillä oli villi haave, että joitain kriittisiä reittikohtaisia vinkkejä voisi piilottaa Veikkauksen arvoista tutun raaputuspinnan alle. Lopulta tajusimme, että niukka mutta riittävä tieto on omalla tavallaan yksi kirjan vahvuuksista. Päätimme jättää paljon yksityiskohtaisia ohjeita pois ja antaa kirjan käyttäjille mahdollisuuden ongelmanratkaisuun.

Alusta alkaen yksi päätavoitteistamme oli huomioida erityisesti aloittelijat ja turistit, jotka eivät voi tietää montaa kokeneemmalle kiipeilijälle itsestään selvää juttua. Erityistä huomiota on kiinnitetty myös access-ongelmiin eli suomeksi kaikenlaisiin kahnauksiin maanomistajien kanssa. Kirjassa on pyritty esittämään kootusti ja selkeästi käyttäytymisohjeet, joilla uudet ongelmat voitaisiin välttää. Ohjeiden

KIIPEILIJÄN
KIRJA-
UUTUUS!

noudattaminen ja päivitettyjen ohjeiden selvittäminen on tietenkin jokaisen omalla vastuulla, mutta toivottavasti ongelmat eivät kärjistyisi Suomessa yhtä pahoiksi kuin monessa muussa maassa.

Tämän hieman polveilevan tekstin lopuksi toivotamme kaikille vielä hienoja seikkailuja ulkokiville uuden topon kanssa tai ilman sitä. Otamme mielellämme vastaan palautetta, sillä vain siten saamme selville tuliko siitä hyvä topo.

HAWK QD SET 5+1KPL 64,30€

ROCA

KALIMNOS 9.9MM 60M 110€

ROCKPILLARS

DIAMOND 126€

WILD COUNTRY

PRO GUIDE SET 33€

BOULDERTEHTAS

MATTI KIVINEN

BOHUSLÄN

OPM

TILAA
TUOTTEET
KÄTEVÄSTI
VERKKOKAUPASTA!
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

simon

ARC'TERYX

ocun

WILD COUNTRY

ROCK PILLARS

MOUNTAIN
HARDWEAR
PERFORMANCE EQUIPMENT

Red Chili

roca
Safety in action

5
FIVE TEN

BOULDERTEHTAS OY
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

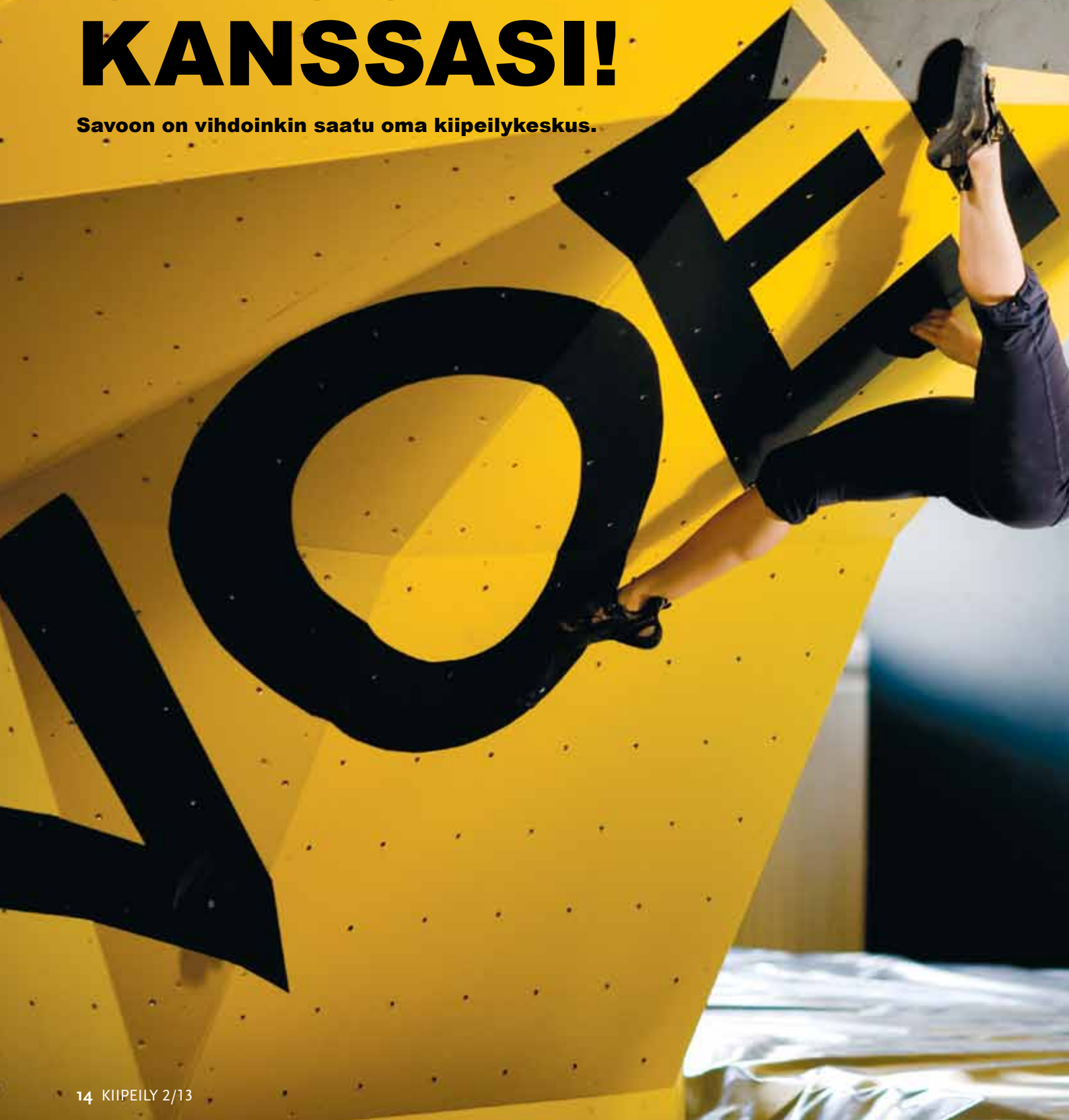
PUH.
02-2345080

RUUKINKATU 4
20540 TURKU

Teksti: Sami Romppainen

VOEMA OLKOON KANSSASI!

Savoon on vihdoinkin saatu oma kiipeilykeskus.

VOEMA – Kuopion kiipeilykeskus vietti avajaisiaan lauantaina 4.5.2013. Paikan päälle uskaltautui päivän aikana noin 300 uteliasta ihmettelijää. Olimme etukäteen laskeneet, että Kuopion kiipeilyseuran rekisterissä jäseniä oli noin 80, joten ainakin puolet tästä porukasta tulee paikalle. Myös luotto kavereihin oli korkealla, joten uskalsimme odottaa, että hyvällä tuurilla sadan kävijän raja menee rikki. Paikalla oli nuoria sekä vanhoja ihmisiä, lapsia, perheitä – paljon sellaista porukkaa, jota Kuopion kiipeilypaikoilla ei totisesti ole ennen nähty. Historiankirjan sivut ovat siis kääntyneet.

Avajaispäivän ohjelmassa pääpointtina oli ilmainen kiipeily ja se houkuttelikin kiitettävästi ensikertalaisia testaamaan, mistä lajissa on kyse. Ensimmäinen varsinainen ohjelmanumero oli Sampsan teippausklinikka, jossa mm. opetettiin valmistamaan urheiluteipistä kahdenlaiset jammihanskat. Tätä seurasi näytösluonteinen boulderskaba, jonne värvättiin 6 vapaaehtoista herrasmiestä (naisia emme valittavasti saaneet suostuteltua stagelle). Kisa väännettiin läpi selostuksen saattelemana perinteisellä finaalityylillä, 5 minuutin voissa.

Yleisön mylviessä VOEMAn kisa-areenalle nousivat toinen toistaan nuoremmat ja komeammat bouldertykit: Rakennusmestari Ojala (Hyvinkää), Kurko-Koponen (Joensuu), Tohtori Koskela (Kuopio), Kontsa Kontio (Helsinki) sekä VOEMAn edustajina Lappalaisen Keipsi sekä Arosen Sampsa. Kisa oli äärimmäisen tiukka, etenkin tiukimman kärjen osalta. Kovin kamppailu käytiin tuoreen nuorten PM-mestari Koposen sekä paikallisen ”muuten vaan mestari” Koskelan kesken. Molemmat urokset suorittivat kaikki 5 ongelmaa flash-tyyliin. Ratkaisu saatiin aikaan kiikkerällä bonusreitillä, jonka flässäämisessä nuori mestari hiuksen hienosti epäonnistui. Potin korjasi kotikenttäedulla siis, kuka-

pa muukaan, kuin herra Koskela. Kisaohjelman kuivussa illan bändi, Jukka Ruostila & Kaoksen ystävät, alkoi syöstä ilmoille 90-luvun rockin klassikoita.

VOEMAN ALKULÄHTEILLÄ

Kesällä 2012 saan puhelun vanhalta kiikkukaveriltani Sampsalta (Aronen). ”Oon tässä Kuopiossa käymässä ja aattelin kysellä ehtikö kahville?”. Hetkeä myöhemmin istumme kahvilassa edessämme kupit kuumaa. Peruskuulumisten (eli minkälaisia nousuja on tullut viimeaikoina tehtyä) jälkeen käy ilmi, että Sampsan vaimo Anni on työhaastattelussa Kuopiossa. ”Mitäs sie sitten meinasit alkaa puuhailemaan täällä?” kysyn. ”En oikeen tii... Jotain hauskaa vois koettaa kehittää” vastaa Sampsa ja esittää seuraavaksi kysymyksen: ”Mites muuten, millaset treeniolosuhteet täällä on talvella?”. Keskustelu jatkuu vielä puolisen tuntia leppoisissa merkeissä, mutta jostain syystä tuo Sampsan kysymys jätti ajatukseni leijailemaan kyseisen aiheen ympärillä. Jotenkin tuo mies nyt kuulosti siltä, että meillä saattaisi olla samansuuntaisia ajatuksia...

Koettaa syksy, Sampsa perheineen muuttaa Kuopioon ja päästään porukalla kiville. Savon luonnon maaginen tunnelma tempaa miehet mukaansa ja saattaa keskustelun oikeille raiteille. Käy ilmi, että molemmille jäi kesäisessä keskustelusta sama filis. No, tästähän se lähtee!

Suunnitelman perusainekset ovatkin melko hyvin kasassa, sillä allekirjoittanut on jo muutaman vuoden ajan mietiskellyt asiaa. Pari vuotta aiemmin projektin toteutuminen oli hyvin lähellä. Tuolloin homma kaatui tilaongelmiin ja oli selvää, että juuri hyvien tilojen löytäminen on tämän homman kruksi.

Yhteistyö siivittää projektin aivan uudelleenlaiseen lentoon ja kohta kiertelemekin jo katselemissa tiloja. Tilojen etsiminen kiipeilyhallia ajatellen on muuten melko samanlaista puuhaa, kuin kiipeilypaikkojen etsiminen luonnosta.

Noin 95 prosenttia käynneistä on turhia ja yleensä parhaat paikat löytyy vähän kuin vahingossa. Näin kävi tässäkin asiassa. Jälleen kerran käymme toteamassa erään tilan toimimattomaksi tarkoitukseemme. Pois marssiessamme vuokranantaja vihjaa, että hänellä saattaisi olla vapautumassa ehkä toinenkin tila. Päädyimme saman tien katsomaan tilaa, joka saa meidät hymyilemään ja nyökkäilemään mietteläästi. Tila on erittäin valoisa ja avara. Valo tulee sisään isoista ikkunoista ja vieläpä kolmesta suunnasta. Sijaintikin on melko lähellä keskustaa ja yliopistoa. Sillä hetkellä molemmat tiedämme, että tässä se on!

Seuraavaksi alkaa kiivas suunnitteluprosessi. Mitä noihin reiluun neljäänsataan neliöön saa mahtumaan ja miten tilan voi hyödyntää parhaalla mahdollisella tavalla? Muutaman suunnittelupalaverin jälkeen näen ensimmäiset 3D-mallinnukset tulevasta kisaseinästä. Silmät ti-

pahtaa päästä ja alan tajuta, että ei ole lainkaan hullumpi homma, että yhtiökumppaniksi on siunaantunut viisas insinöörismies, joka on teknisesti lahjakas ja taitaa sekä rakennushommat, että 3D-mallinnuksen salat.

Lopulta pääsemme rakennusvaiheeseen, joka alkaakin edetä melkoisella vauhdilla. Saamme paikalle rakennusmestariksi Ojalan Teemun, jonka käsiä vaneri näyttää tottelevan melkoisen kiltisti. Myös talkootiimi hakee vertaistaan. Miltei joka päivä paikalle eksyy loistavia ihmisiä, joiden kädentaitoja, aivokapasiteettia ja muita ominaisuuksia voi vain ihailla ja homma parhaimmillaan rullaa kuin itsestään. Rakennusprojektin kestoksi kaavailemme noin kahta kuukautta ja sellainen rutistus se tuli olemaan.

Projektin aikana tajusin, että kiipeilykulttuuriin liittyvä avoin ja kannustava ilmapiiri on jotain todella ainutlaatuista. Olemme saaneet käsittelemättömän määrän apuja, neuvoja, vihjeitä ja kaikkea mahdollista muilta alan yrittäjiltä. Jarmo, Janne, Jyrki, Kaisa, Olli, Henkka ja Pete – erityiset kiitokset teille!

Voema Full 71.

Clement Bizeoil

VOEMA LYHYESTI

VOEMA on Kuopion Särkiniemessä sijaitseva boulderointiin erikoistunut kiipeilykeskus. Noin 300 neliön boulderseinien lisäksi VOEMAlta löytyy myös köysikiipeilyä, pystysuoran sekä 20 asteisen negaseinän muodossa.

VOEMAlle ovat tervetulleita niin ryhmät, kuin yksittäisetkin kiipeilijät. Omatoimikiipeilyn lisäksi tarjolla on myös erilaisia kiipeilykursseja, niin köysi- kuin boulderkiipeilyynkin liittyen. Samoissa tiloissa toimii myös VOEMASHOP kiipeilykauppa.

Clement Bizeoil

YHTEYSTIEDOT

VOEMA - Kuopion kiipeilykeskus
Kaivotie 23, 70700 KUOPIO
puh. 040 522 2655 (Kiipeilykeskus)
puh. 044 545 9309 (Varaukset, ym.)
info@voema.net
www.voema.net
www.facebook.com/voema

Invitation

The Finnish Climbing Federation
welcomes you to the
Nordic Junior Championships
in sports climbing – Lead,
Helsinki, August 31.8–1.9.2013

Participation

The competition is open for all junior climbers from Denmark, Sweden, Iceland, Sweden and Norway, according to national regulations in each country, which are members of the national climbing federation in the respective countries. There are no restrictions on number of participant from each country.

Competition Venue

The Competition will be held at Kiipeilyareena, Helsinki, www.kiipeilyareena.com

Further information about the competition, timetables, startinglists, can also be found at www.kiipeilyareena.com and www.climbing.fi

Officials

Main judge: Kaisa Rajala
Chief Route setter: Tomi Nytorp

Categories

Juniors: Girls/Boys born 94-95
Youth A: Girls/Boys born 96-97
Youth B: Girls/Boys born 98-99

Rules and regulations

The competition is organized in accordance with the IFSC general and lead regulations, and the European Youth Series regulations.

The following interpretation of the rules has been decided: There will not be a semi final (According to the rules for EYC). Ten (10) climbers, and those ranked equally, will qualify into the finals (According to the rules for EYC). Ranking after the finals will be according to the IFSC-rule (pos 6.10.1-6.10.4), basically:

- The result on the final route
- If tied: Countback to the qualification
- If still tied: The climbing time in the final
- If still tied: Equal ranking

Registration

Federations register their athletes, no later than **25.8**. We kindly ask everybody to register your athletes as soon as possible to help us with the planning of the competition. The registration form must be sent to kaisa.rajala@bouldertehdas.fi as a group registration

Registration fee is €35 for each competitor. Please pay the registration fee no later than 25.8:

FINNISH CLIMBING ASSOCIATION
Name of Bank: SAMPO PANKKI Oyj
Account nr: 800010-70337143
Swift/ISO BIC code: PSPBFIHH
IBAN nr: FI1880001070337143

Programme

The programme will be published at the official web site later. The competition starts on saturday at 9.00 and ends latest at 15.00 on sunday

Travel

Kiipeilyareena is located just outside the center of Helsinki.

Adress: Energiakatu 3, 00180 Helsinki

<http://www.fonecta.fi/kartat/Energiakatu+3%2C+00180%2C+Helsinki>

Accommodation

<http://www.ihg.com/holidayinn/>
<http://en.stadionhostel.fi/>
<http://www.hostelacademica.fi>
<http://www.omenahotels.com>

Organisation

Questions and further information
Kaisa Rajala kaisa.rajala@bouldertehdas.fi
www.climbing.fi

Toyota
KiipeilyAreena

Fred feeling at home on "Swiss Roof" 7c at Fågelberget.

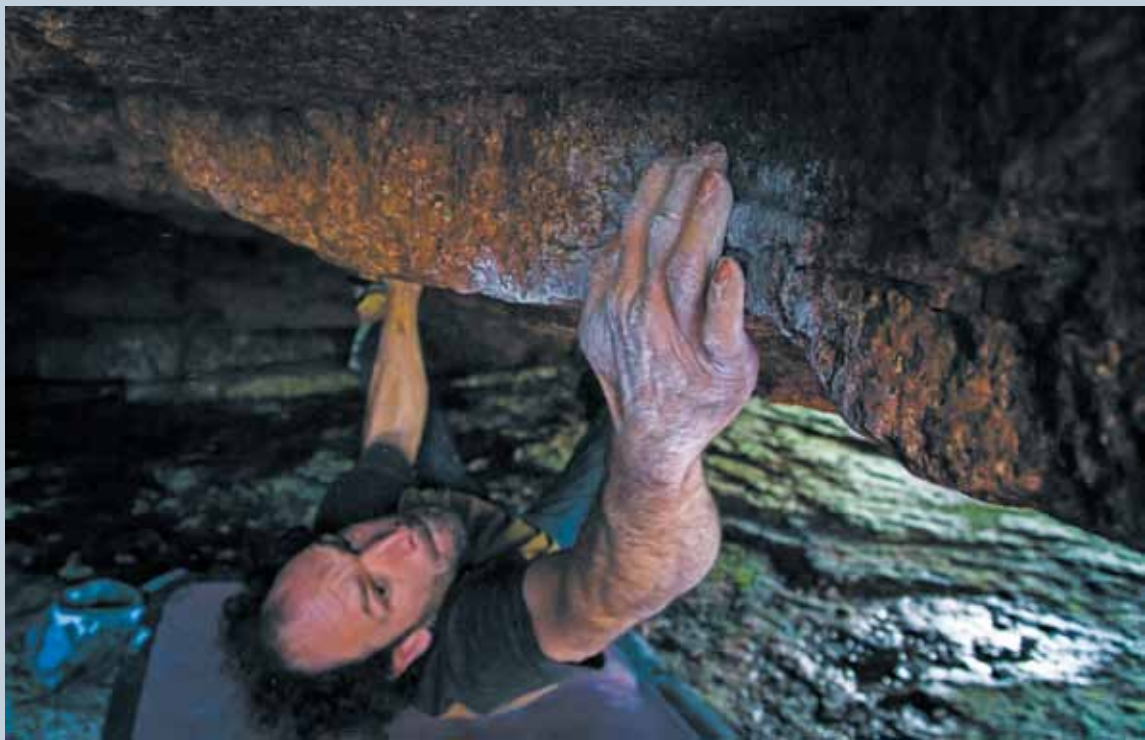
A true legend in Åland

By Erik Massih Fotos Daniel Olausson, <http://bouldersgate.blogspot.se>

During a short week in the end of April *Fred Nicole* and *Mary Gabrielli* from Switzerland took a weeks vacation in the Åland Archipelago. Visiting mainly the classic areas in Geta they enjoyed beautiful dry spring weather and where very impressed by the setting just as much as of the boulderproblems themselves. Fred pulled off remarkably quick repeats of many of the areas testpieces such as *Drakguld 8a* and *Mongooli 7c+/8a* and set his sights to some unclimbed lines. It is quite likely that he will be back in the near future.

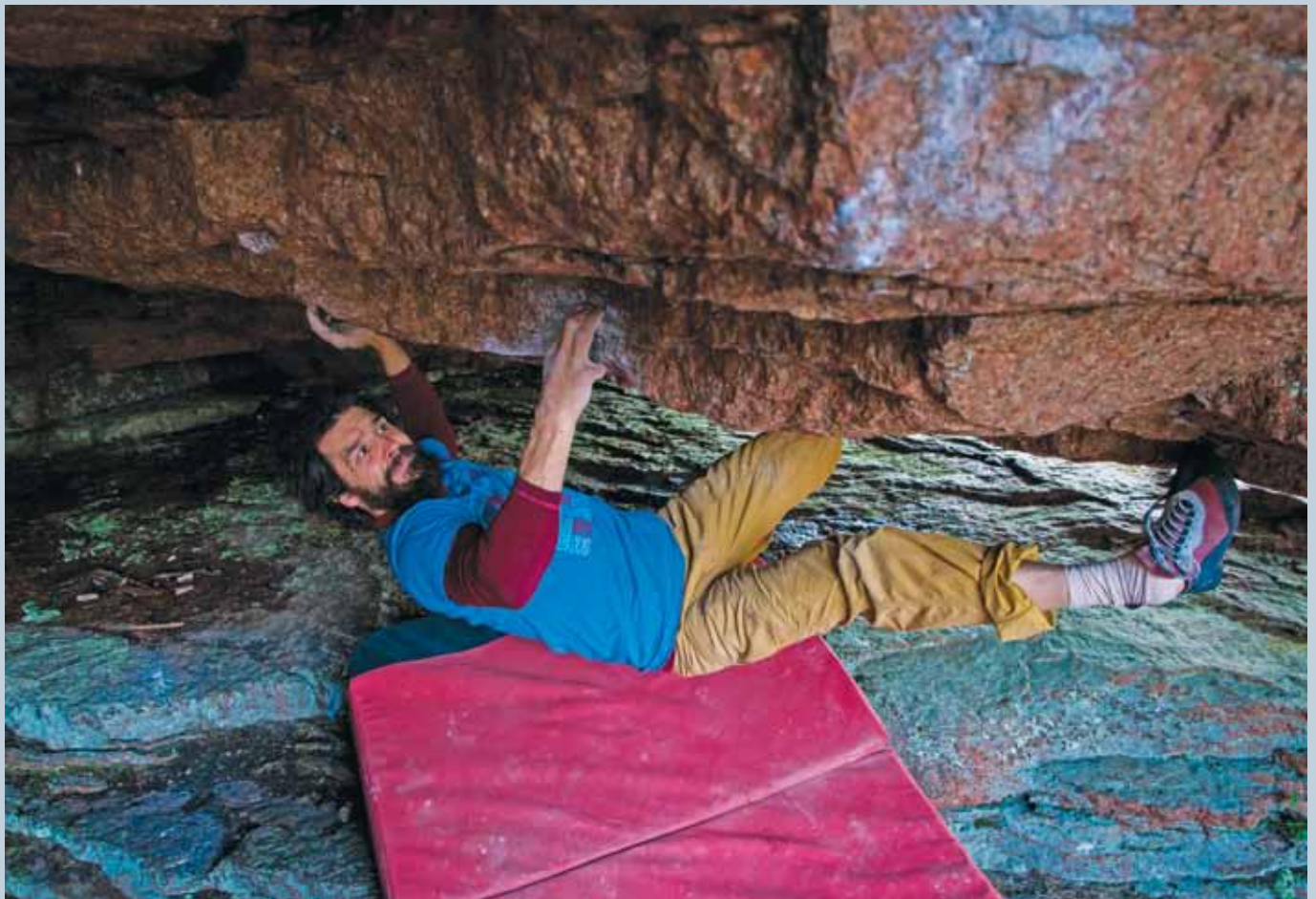

Fred Nicole, Stefan Wulf, Erik Massih, Audun Sandgren-Massih and Vidar Velde enjoying warming up in at Fågelberget, Åland.

-Fred Nicole making a rapid repeat of Peter Bosma's roof testpiece "Drakguld" 8a.
Earlier this spring Andy Gullsten made the first repeat of the problem since it was put up in 2007.

Erik Massih climbing "Drakguld" making the fourth ascent.

Teksti ja kuvat Saku Korosuo

Blåberget

Blåberget on paitsi Umeån kiipeilyseuran kotikallio, myös yksi Pohjois-Ruotsin parhaista trädikallioista. Ehkä paras, tai ainakin monipuolisin.

Stora väggen muistuttaa jonkin verran Olhavaa, tosin sillä erotuksella, että se on vähän niin kuin kaksi Olhavan laattaa päällekkäin. Monet reitit ovat 60 metrisiä halkeamia, muutama 70 metrin reitti pitää viimeistään huolen siitä, että väliständeillä on joku ihan oikeakin merkitys.

Lilla väggen on kallion toinen seinämä, ja nimestään huolimatta varsin vaikuttavan näköinen sekin. Seinä on 40 metriä korkea, ja monesta kohtaa negaa. Täällä löytyykin Blåbergetin vaikeimmat linjat. Vaikeaa trädia, chipattua sporttia, likaista teknoa, sekä talvisin tietysti mahtavaa mixtaa. Osalle reiteistä on jopa annettu eri greidit (ja nimet?!) kesä- ja talvelle.

Blåbergetilla vallitsi aikoinaan hyvinkin tiukka etiikka pulttauksen suhteen. 90-luvulla poran käyttö sallittiin, ja nykyään monet reitit ovatkin sekavarmisteisia. Samoin pultattuja väli-ankkureita löytyy sieltä täältä. Kalliolta löytyy myös muutamia täysin pultattuja reittejä, mikä on tehnyt Blåbergetistä entistäkin monipuolisemman. Se taas että tarvitaanko reittejä lisää, kun entisetkin sammaloituvat on tietysti hyvä kysymys.

Saku Korosuo

Blåbergetin Stora väggen.

Blåbergetilla on vähän erilaiset ongelmat kuin monilla Etelä-Suomen kallioilla. Paikallinen seura järjestää vuosittain harjaustalkoot, mutta siitä huolimatta reitit tuntuivat kasvavan umpeen. Kävijöitä on yksinkertaisesti liian vähän, jotta edes suosituimmat reitit pysyisivät puhtaina. Vähemmän kiivet

reitit ovat poikkeuksetta sammalta täynnä.

Blåbergetillä greidit ovat vähän tiukkoja, ruotsalaisen 6- pitäisi periaatteessa vastata suomalaista 5+:aa, mutta eipä vastaa. Noh, ehkei niitä Blåbergetin greidejä kannata liikaa muihin greideihin verratakaan.

Suositteluvia reittejä:

Till Anki 4+
Ikaros 6-
Snipp 6
Fenix 6+
Skiljelinjen 6+

Zenitavenyn 6+
Första färden 7-
Hugga 7
Kerberos 7
Lambda 7+

Gugner 7+
År av ensamhet 8-
Kanten 8
Ingenjör Söderströms irrfärd 8

Lisää tietoa:

www.ukhk.se/
www.27crag.com/crags/blaberget
www.sverigeforaren.se/index.php/Blaberget
www.haukkari.net/search/label/Blaberget

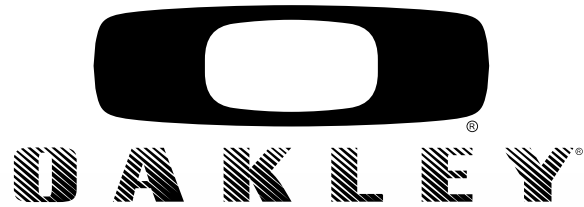
FAKTA

Mitä: Paljon sekavarmisteista trädia, muutama pultattu sporttireitti, pari teknolinjaa ja talvisin mahtavaa mix-taa. Greidit 4–8a. Kaksi isoa kalliota. Pisimmät reitit 70 metriä.

Missä: Övre Nylandin lähellä. 90 km Umeåsta länteen tietä 92 pitkin. Talvisin joutuu viimeiset 4 km hiihtämään. Lautta Umeån ja Vaasan välillä kulkee muuten nykyisin vähän paremmin ja on halvempi kuin ennen. www.vaasan-laivat.fi

Milloin: Kesäkausi toukokuusta marraskuuhun. Talvikausi joulukuusta helmikuuhun.

Bivi: Parkkipaikkojen lähellä on laavu, huussi, nuotiopaikka ja vettä saa pu-rosta.

Oakleyt saat myös omilla voimakkuuksilla

Aleksin Optiikka

Aleksanterinkatu 40-42

Galleria Esplanad, 2.kerros

Puh. 010 239 6260

www.aleksinoptiikka.fi
info@aleksinoptiikka.fi

Vanhat kiipeilyköydet kehitysapuna Afrikkaan

Maaailmassa myydään vuosittain noin 45–60 miljoonaa metriä kiipeilyköyttä. Suuri osa on korvaavaan käyttöön, vanhojen uudempiin. Vanhoista köysistä osa löytää tiensä hyötykäyttöön, esim. kallioiden putsaamiseen, lastentarhoille, kouluille, palokunnille jne.

Osa köysistä jää makaamaan autotallien nurkkiin tai viedään roskikseen.

Ranskalainen kiipeilyjärjestö **Liberty grimpe** on jo ryhtynyt keräämään vanhoja kiipeilyköysiä ja organisoinut sekä kuljetuksen että jakelun kehitysapuna Afrikkaan.

Köydet tulevat uuteen hyötykäyttöön esim. kaivoveden nostoon, maatalouteen, talojen rakentamiseen ym.

Släbi ry on nyt organisoimassa SKIL:n tukemana vanhojen kiipeilyköysien keräilyä Suomessa. Tarkoituksena on toimittaa vuosittain köydet Liberty Grimpe kiipeilyjärjestölle Ranskaan, josta järjestö hoitaa ne edelleen ensisijaisesti Maliin.

Keräilypisteet toimivat 1.6.2013 alkaen Salmisaaren ja Tapanilan Kiipeilykeskuksissa

Keräysastiat ovat oranssiset ja sijaitsevat Salmisaarella sisääntuloaulassa ja Tapanilassa alhaalla rappusten kohdalla. Astiat on sponsoroinut Lassila & Tikanoja, joka täten haluaa olla mukana toteuttamassa strategiaansa kulutusyhteiskunnasta kiertäisyhteiskunnaksi.

Släbi hoitaa köysien lähettämisen SKIL:n sponsoroimana kerran vuodessa Ranskan vastaanottopisteeseen.

Köysien suhteen ei ole suuria rajoituksia pituuden tai paksuuden suhteen. Sekä dynaamiset että staattiset köydet kelpaavat. Rispaantuneita tai rikkiäisiä köysiä ei kuitenkaan kannata tuoda. Myös aivan lyhyet 10–15 metrin pätkät voi jättää tuomatta.

Toivotaan, että mahdollisimman moni toisi vanhat köytensä kierrätykseen ja näin niille suodaan ”uusioelämä” ja annetaan samalla tukea niille, jotka sitä aidosti tarvitsevat.

Kehitysapu terveisin,
Släbi ry / Markus Nyman

Mikko Mäkelä, A day in life, 8b, Niemisel, Pohjois-Ruotsi. Kuva Saku Korosuo.

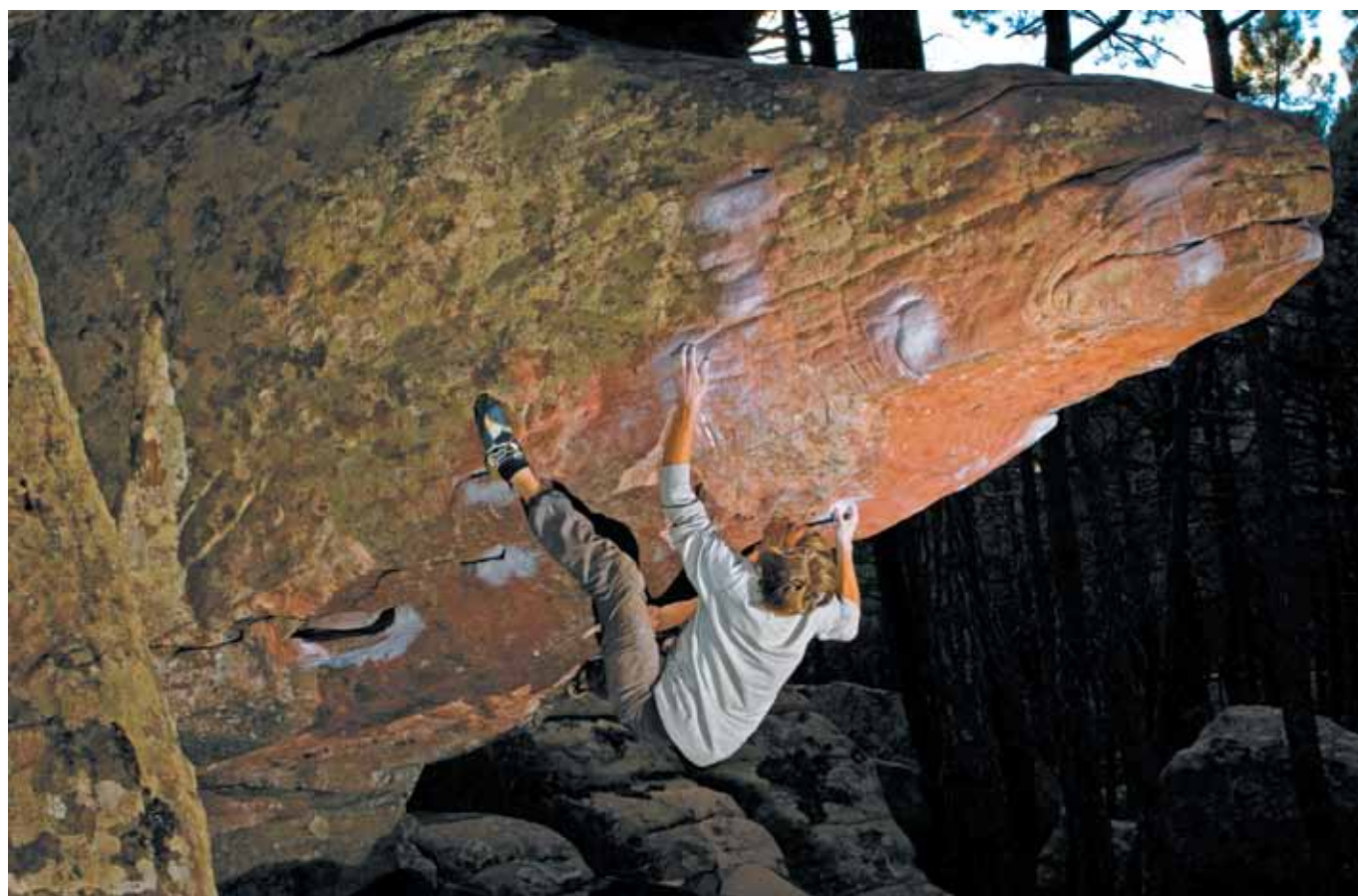
Markus Lehtonen, La muerte del sponsor, 7b+, sektori Grau dels Masets de Baix, Siurana. Kuva Jonas Wiklund.

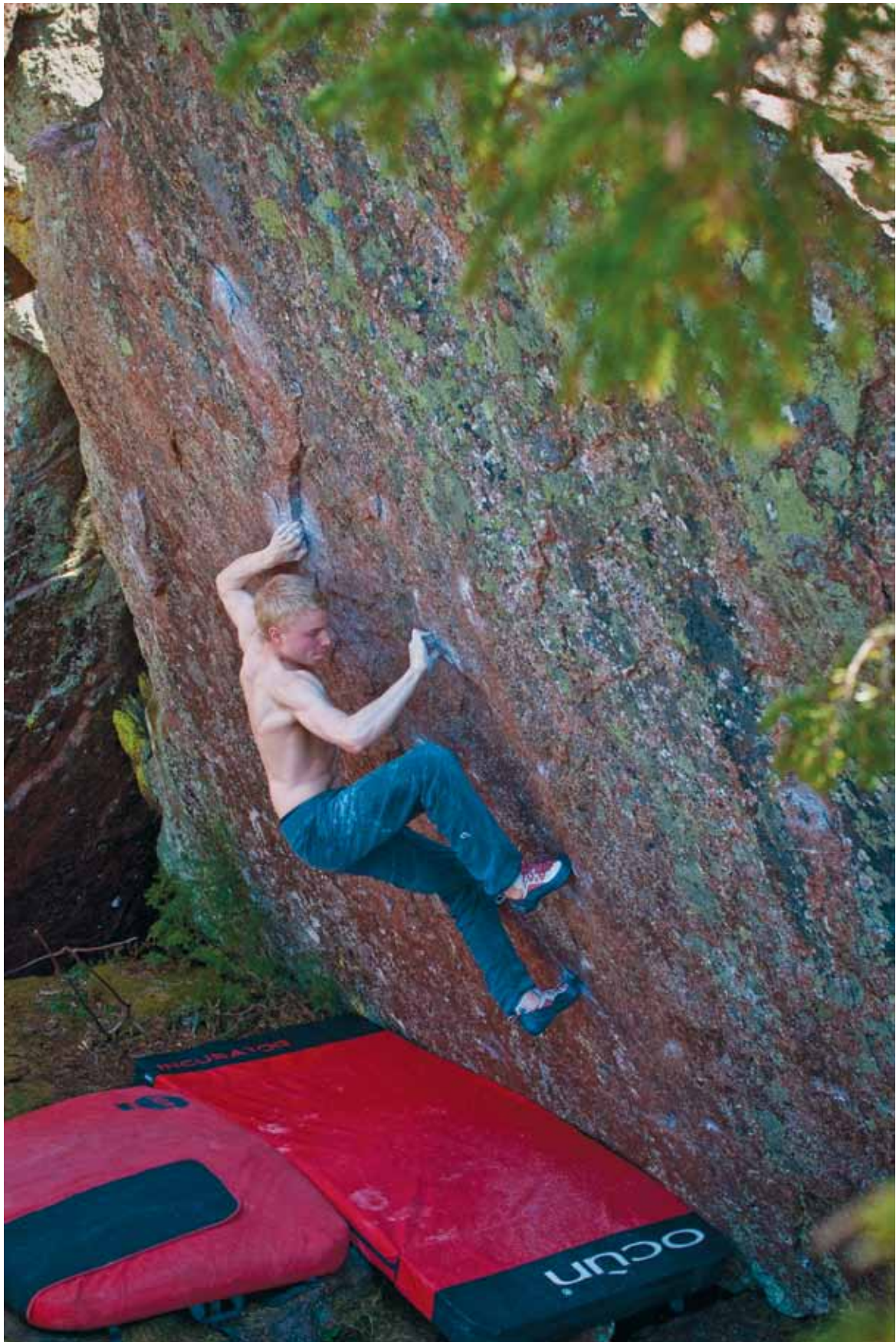
Tomi Nytorp, Speed 8c+, Voralpsee, Sveitsi. Kuva Martin Lips.

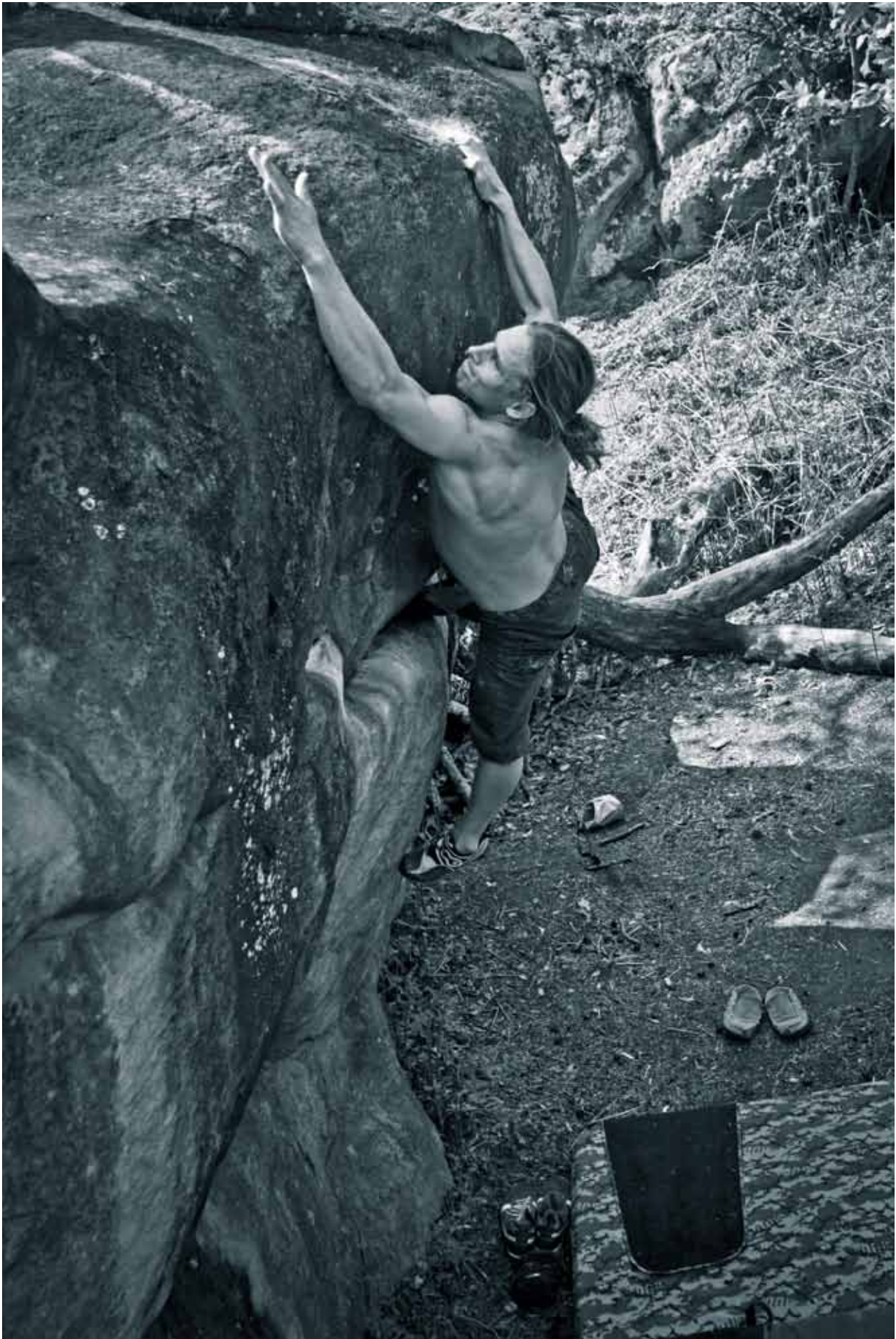
Saku Korosuo, Borgahällan, Pohjois-Ruotsi. Kuva Saku Korosuo.

Olli Antikainen, Albarracín el Varano 8A, Espanja. Kuva Saku Korosuo.

Sami Koponen, Steel pulse 7B, Djupviksgrottorna, Ahvenanmaa. Kuva Anssi Laatikainen.

Valtteri Pulkkinen, Béatrice 6c+, Bas Cuvier, Fontainebleau, Ranska. Kuva Timo Junttila.

Stu Bradbury, Longships Wall (E3 6a), Lands End.

Cornwallin rantakalliot

British Mountaineering Council (BMC) haluaa kansainvälisillä tapaamisillaan tarjota halukkaille ja valituille vieraille tilaisuuden syventää brittikiipeilyn ymmärrystään ja arvostustaan, rakentaa uusia ystävyys-suhteita ja viettää ikimuistois-
sen kiipeilyviikon Englannissa tai Walesissa. Vuoden 2013 tapaaminen kiivettiin toukokuuisessa Cornwallissa. Teemana oli rantakalliokiipeily. Suomen lippua – ja tukkaansa – lähtivät Cornwalliin liehuttamaan Perttu Ollila ja Elisa Tiensuu.

Cornwallin kreivikunta sijaitsee Iso-Britanni-
an kaikkein läntisimmässä niemennilkassa, joten junakyyti Lontoon Paddingtonista vai-
doitta pääteasemalle Penzanceen on melkein viiden tunnin mittainen istumaurakka. Matka menee yllättävän joutuisasti Devonista alka-
via merimaisemia ihastellessa kiipeilyä puhu-
essa. Löydän junasta heti seurueemme ruot-
salaisen Viktorin. Elisa ihmettelee kiipeilijä-
bongaukseni nopeutta ja tarkkuutta, mutta kyllähän koira koiran tuntee. Diagnostisani vedenpitävän tekee eittämättä se, että Vikto-
rilla on sormi teipattu jo junassa.

Kauas kiipeily karkaa

Perilletulo on jossain määrin déjà-vu kahden vuoden takaisesta Walesin-reissustani: talvi-
kauden aikana kertyneiden köysikiipeilymetri-
en riittävyys – hieman yli nolla – mietityttää, mutta uusien kallioiden seireeninkutsua ei riitä hiljentämään edes lyijytaivas. Tällä ker-
taa merellisen ilmastoin tervetuliaistuulet pa-
ketoivat koko Atlantiin työntynyt niemimaan tihkusateeseen ja sumuun. Vaihteleva ja vai-
keasti ennustettava sää keskusteluineen on jotain peribrittiläistä. Minulla ei ole epäily-
täkään, etteikö meitä odottaisi varsin corn-
wallilainen kiipeilyviikko, jonka aikana var-
masti kiivetään ja taatusti kastutaan.

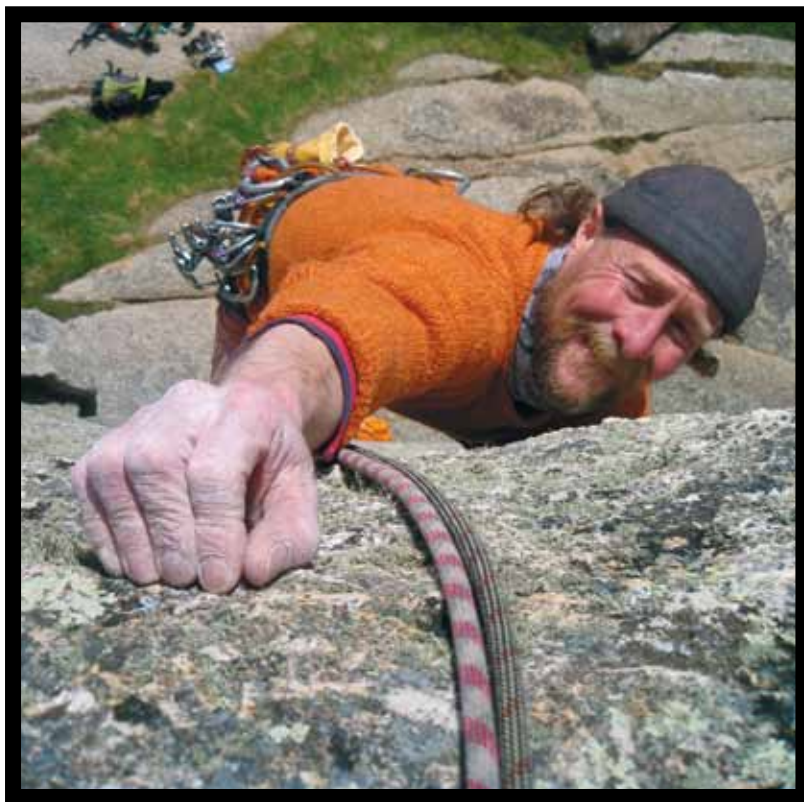
Penzance on Cornwallin toiseksi suurin kau-
punki – ja pieni kuin mikä. Olemme kaivos-
teollisuuden hylkäämällä, köyhällä maaseu-
dulla. Ensin seisomme hölmistyneinä vain kolmisin työtöyhjällä rautatieasemalla. Pie-
nen kiertelyn jälkeen löydän muut kiipeilijät
sateensuojaan pakkautuneina. Koiranilmasta
huolimatta Itä-Euroopan pojilla heiluvat hän-
nät innostuksesta. Joukosta erottuu kylmis-
sään värjöttelevä Simon, Maltaan kiipeilyliiton johtaja. Herralla on oudoksuttavasti liikemie-
hen puku ja matkalaukku täynnä pelkkiä ke-
sävaatteita.

Meidät vastaanottaa BMC:n tapahtuma-
koordinaattori *Becky McGovern*, jonka hy-
väntuulisuus tuo rahtusen aurinkoa bussim-
atkalle kohti lopullista määränpäättämme
Count Housea. Tämä 200-vuotias graniitti-
harkoista koottu talo on palvellut aiemmin
palkkapussiaan odottavia kaivostyöläisiä, mut-
ta nyt sen suojasta nauttivat lähinnä Clim-
bers' Clubin jäsenyyden saaneet kiipeilijät. Jy-
kevä talo on ainoa varsinainen kiipeilijöiden
maja koko Cornwallissa. Sen sijainti on liki
täydellinen niemen pohjoisrannikon kallioi-
ta ajatellen. Kuuluisan Bosigranin kallion lu-
vataan odottavan miellyttävän kävelymatkan

päässä, mutta sumun takia en näe edes mer-
ta, saati kallioita.

Mestareita ja kisällejä

Illallisteltassa näen jotain melkein kallioita-
kin vaikuttavampaa: teetä on hörppimässä it-
se *John Dunne* (s. 1968). Tämä brittikiipeilyn
kummeksuttu yorkshirelaishahmo on tullut
minulle tutuksi poikavuosiensa inspiraatioelo-
kuvista *The Big Issue* ja *Hard Grit*. Jo silloin
reittejäänkin auuremman vaikutuksen teki
kaksi asiaa: ulkomuoto ja asenne. Dunne on
kuin kimalainen, joka ei tiedä, että fyysisesti
sen ei oikeastaan pitäisi kyetä lentämään,
mutta lentää silti. Hän on aina ollut kovin
kaukana anorektisen marakatin perusmallista
ja muistuttaa enemmän, kuten eräs britti mi-
nulle kuiskaa, rugby kovinta taklaajaa. Mies
on ollut monenmoisen panettelun kohtee-
na Sheffieldin kiipeily-yhteisössä, mutta on
vastannut epäilijöille lähettämällä entistä ko-
vempia reittejä, tarvittaessa vaikka videolle.
Syön illalliseni Dunnen seurana. On häm-
mästyttävää kuulla, että gritstone-mestari
on nyt vasta ensimmäistä kertaa Cornwallis-
sa kiipeämässä. Saan Johnilta neuvon ottaa
huomisesta ilon irti, sillä ylihuomenna alkaa
oikeasti sataa.

Perttu Ollila

Stu Bradbury,
Pass the Pigs (E4 6a),
Cribba Head.

BMC:n kansainväliseen rantakalliotapaamiseen on saapunut 33 vierasta ja saman verran isäntiä. Edustettuja maita on 22. Pitkähkö viiden kulkuvälineen taipaleeni näyttää lopulta helpolta, kun sen suhteuttaa uusiseelantilaisen, jenkkiä ja eteläafrikkalaisten matkoihin. Isännissä on paljon tuttuja kahden vuoden takaisesta Walesin-tapaamisesta, ja kaikki muistavat suomalaisen pitkätukan. Yllättävän usea vieraskin on edellisen tapaamisen konkari: Benno Saksasta, Ioan Alexandru Romaniasta, Luis Portugalista ja Katarina Serbiasta. Ainakin he ovat selvästi sitä mieltä, että kiipeilyviikko Iso-Britanniassa on matkan ja kustannusten väärti.

Ennakkotiedotteen lupaamana odotan innolla pari vuotta sitten tapaamaani mestari kiipeilijää *Pat Littlejohnia* (s. 1951) ja hänen rantakallioille orientoivaa kuvaesitystään. Vaan Littlejohn-parka onkin loukannut polvensa eikä pääse osallistumaan tapaamiseen. BMC:n kapteeni *Dave Turnbull* tuuraa parhaansa mukaan Littlejohnin kuvashow'n, mutta hänen kiipeilymuistelonsa Cornwallista eivät tietenkään voi kantaa aivan yhtä pitkälle menneeseen. Käyn tarkistamassa paritustaulusta, kuka on merkitty alkupäivieni isännäksi. Hän on *Stu Bradbury*. Löydän pian hänet. Kohtelias kaveri näyttää hattuineen ja partoineen Nuuska-muikkusen ja merirosvon risteilykseltä. Stu kertoo olevansa cornwalilainen, työskentelevänsä kiipeilyoppaana ja tuntevansa joka kivenkolan alueella. Tämän tiedon saattelemana on hyvä käydä nukkumaan.

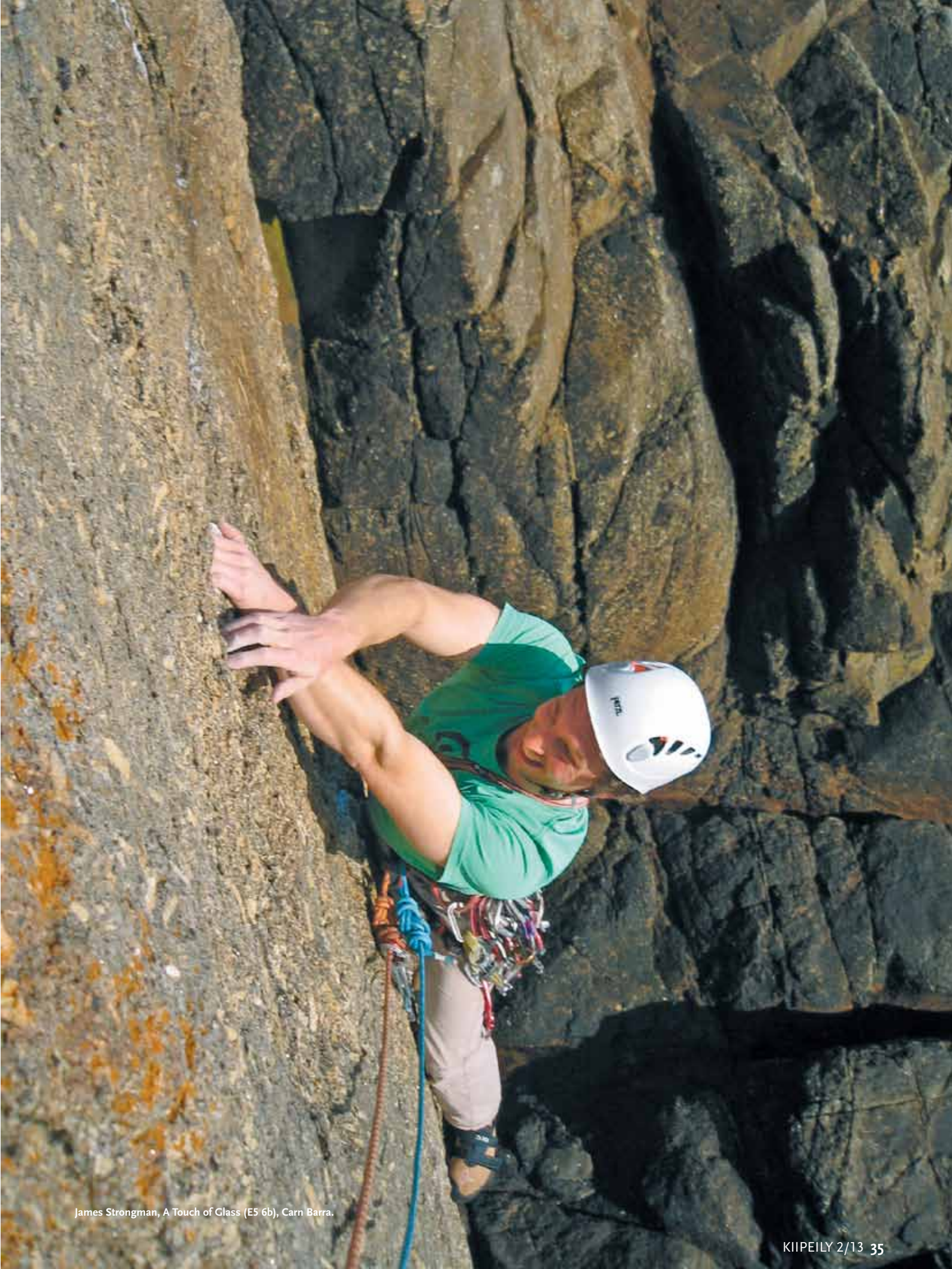
Bosigranilla oppimassa

Voisiko maanantaiaamu paremmalta tuntua! Hiiritylöisyyden kurjat koordinaatit saavat luvan luhistua kasaan graniitin ja ulapan paineessa. Tarvettani työpöydän imploosioon lähdemme toteuttamaan kiven heiton päästä – kalliovalinta on mikäpä muu kuin Bosigran. Loikin Stun perässä kivikkoa alas Cornwallin suosituimman seinämän juurelle. Saman valinnan ovat tehneet monet muutkin, ja Bosigranilla on isännälleni ennen kokematon vilinä ja kilke. Yllämme kohoaa ”Bosin” pääseinä kahden kolmen köydenpituuden reitteineen. Kivi on parhaimmillaan putipuhdasta ja kullankaunista, toisinaan vaaleanvihreän karvan peittämää.

Olen päättänyt olla ennakkoluuloton kiveä kohtaan. Siksi en edes lue topoa, saati kerää tikkilistaa, vaan valitsen reittini oppaitani kuulostelemalla ja seiniä katselemalla. Vapaana on paripitchinen Visions of Johanna (E1 5b), kivannäköinen ja sopiva lämmittely. Aamuvuileä graniitti puree kipakasti sormia, Stun baby-kiilat pyörivät sormissa vieraan oloisesti ja ihka uudet tossut tuntuvat puukengiltä, mutta muuten pääsen tuttuun olotilaan aika nopeasti. Belgialainen toppaa jälkeeni, ensin jännittäen ja sitten hurmosta haukkoen. ”*It was a long time*”, hän selittää. Kerron, että puutetta täälläkin hoidetaan.

Elisa kiipeää tunnustelevasti samalla seinällä 70-vuotiaan Frank Canningin kanssa. Frank on tehnyt 1960- ja 1970-luvuilla paljon ensinousuja alueella ja tuntee siten miltei kaikkien klassikoiden historian. Frank ammentaa ehtymättömästi anekdoottivarastoon tiedoksi, että Visions of Johanna on nimetty Bob Dylanin samannimisen kappaleen mukaan, koska siinä lauletaan sattuvasti ”*He’s sure got a lotta gall – to be so useless and all – muttering small talk at the wall...*” Reitin ensinousija M. Springett oli vuonna 1968 boulderoinut itsensä matalan kruusin jälkeen nalkkiin hyllylle. Frank heitti kaverille köyden ja hakoja, ja niin ensinousijan matka jatkui Bosigranin toppiin saakka.

Seinällä on niin mukava värkätä, että koleudesta huolimatta päätämme kiivetä kolmen köydenpituuden **Beowulf** (E2 5c). Sovimme kikkomasti, että Stu aloittaa helpohkolla ensimmäisellä ja minä saan liidata kummatkin E2-pitchit. Ensimmäinen kunnon pitchi on minulle hienoinen päänsekoittaja. Enkä nyt tarkoita sitä, että linjojen kulku olisi erityisen vaikealukuista. Ohuesti varmistettavaa nurkkaa kiivetessäni *Andy March*, joka on kokoamassa uutta opaskirjaa, tunnelmoi viereissäni kameran kanssa. Andy opettaa, että Beowulfin ovat kiivenneet Cornwall-kiipeilyn pioneirit *Peter Biven* ja *Trevor Peck* jo kesällä 1966, mutta harmillisesti parilla varmistavalla pultilla ja mahdollisesti hie-man teknoillen. Pultit on poistettu ajat sitten. Askarrellessani Stun mikrokiiloja vastahakoiseen saumaan *John Dunne* seisoo yhtäkkiä yläpuolellani omalla traverssillaan. Nyt ei Suomi-poikaa saa putoamaan mistään hinnasta!

James Strongman, A Touch of Glass (E5 6b), Carn Barra.

Meri pauhaa sen verran lujaa, että kaikki Safe- ja On Belay -huudot välillämme ovat aivan hyödyttömiä. Satun silti ständillä kuulemaan naapurireitiltä mitä oudoimman huudon: Shark! Onneksi olen ehtinyt kiinnittää itseni, sillä näky on pudottava jos mikä: alamme lahden poukamassa uiskentelee suuri hai, evä vieläpä pahaenteisesti pinnalla. Jyrkänteet ovat ikaikaisia, hait vielä enemmän. Stukakostelee hattunsa alta riemuissaan virnistellen ja kiittelee minua eettisyydestä olalla klippaamatta reitin ainokaista hakaa.

Siirrymme lopuksi päivää Bosigranin vasemman reunaan, jossa saan tikata melkein värisuoran pykälää raskaampia reittejä. Eräs niistä on **Raven Wall** (E3 5c). Koska vaalin pientä korpinmustaa sopukkaa sydämessäni, tämän niminen reitti on ihan pakko kiivetä siitä huolimatta, että siinä on märkiä kohtia. Uljaasti päällekaatuva sisäkulma on typeryttävän hienoa stemmailua ja kehon origami-taittelua. Lipsautan kerran jalkaotteelta, mutta sormet korjaat heiluvien jalkojen hämmin. Topissa varmistellessani tuijotan häikäiseviä maininveja näkömukavuuden ääri rajoille asti, kiskon meri-ilmaa punasolujen perukoille ja käpristelen paljaita varpaita kasvillisuuden seassa. Pelkästään tämä elossa olemisen kokemus – vaikka koko loppu viikko olisi sateinen – tuntuu minusta Cornwallin-matkan arvoiselta.

Ahnaa kiipeilyäni välissä Stu pitää minulle ankkurikoulutuksen. Hän on huomannut vaikeuteni tulla topissa toimeen pelkkien ruohotuppojen ja kivenmurikoiden kanssa. Menetelmä on tämä: kaksi kiveä ympäröidään eri puoliköysillä, ne kiinnitetään siansorkilla isoon sulkurenkaaseen kasisolmujen alle ja kakkonen varmistetaan ATC:lla alasuuntaisesti siten, että tätäkään karabiinia ei klipata valjaiden varmistuslenkkiin, vaan köyden lenkkeihin. Oppia ikä kaikki, niin kuin vanha sanonta kuuluu, vaan tokkopa saan tällä varmistustavalla kotimaassa aikaiseksi muuta kuin säikähtäneitä kakkosia. Slovenialainen Jan seuraa koulutusta vierestä ja ilmaisee tyytymättömyytensä tapaan käyttää ATC:tä: "But you can't fuck with an autoblock!" Niin tai näin, menen Stun opeilla ja kiipeän päivän päätteeksi **Patience** (E3 5c) tietoisena lähestyvistä sadepilvistä. Yläankkurini rakanan vihmassa, ja Stu joutuu kakkostelevaan märkää seinää, mutta maanantaista on taatusti otettu ilo irti.

Lepopäivän ratoksi

Luvattu sade tulee ja passivoi tiistain alun. Vaan isännilläpä onkin kosolti ehdotuksia vaihtoehtoisiksi aktiviteeteiksi. Monet tarttuivat ideaan mennä Geevorin kaivosmuseoon. Maan päällä saamme ensin hyvän katsauk-

sen kaivosteollisuuden menneisyyteen poliittisine kipuiluineen, sitten ryömimme oppaan johdolla kypärät päässä kauas 1900-luvulta, varhaisen kaivostoiminnan ahtaisiin syövereihin. Kierros on opettavainen, elämyksellinenkin, ja antaa hyvän perspektiivin Cornwallin historiaan ja nykypäivään. Työläiskulttuurin saappaan tuoksusta siirrymme vielä saman päivän aikana modernismin plastiikkaan, sillä Frank Cannings kyyditsee Elisan ja minut Barbara Hepworthin museoon ja veistospuutarhaan St Ivesiin. On aika harvinaista saada yhdistettyä kiipeilyreissuun moista taidemennä.

Palatessamme Count Houseen myrskyn tuhot näkyvät tienvarsilla: katkenneita sähköjohdot. BMC:n reippaat kokit tekevät parhaansa muhennospatojen äärellä otsalampujen valossa. Sen verran paljon chiliä illalliseen on kuitenkin annosteltu, että monelta jää ruoka lautaselle. Yleinen hämmennys laantuu, kun valo viimeinen palaa – aplodien kera. Se tarkoittaa myös sitä, että Frank pääsee pitämään luvaton esitelmänsä Lounais-Englannin 1960- ja 1970-lukujen kiipeilystä. Tuuli paukuttaa jättitelttä Frankin hennon äänen yli, mutta olen riittävän liki pysyäkseen kärryllä. Tulee selväksi, että herra oli tekijämies jo silloin, kun Pat Littlejohn -niminen lahjakas pojankolttiainen vasta huolitettiin samoihin köysistöihin.

Kuvaesitelmää seuraa BBC:n dramatisoitu dokumentti "In Extreme Danger", joka kertoo pulaan joutuneen Frankin eepisestä pelastamisesta Lundyn saarelta vuonna 1971. Uskomaton tarina on tiivistettyä se, että Frank tontittaa korkealta kallion päältä ja hajoittaa itsensä. Helikopterille on virkaa vastaa, kun kaverit ovat työläästi haulanneet rikkinäisen Frankin ylös kallion pohjalta. Kopteri lähtee viemään Frankia turvaan – ja putoaa mereen. Tätä seuraa haastava mutta onnistunut meripelastus. Klisee "elävä legenda" on Frankin tapauksessa kerrankin osuva, paino sanalla elävä. Elokuvan päätteeksi Dave Turnbull heittää mykistyneelle yleisölle kysymyksen: haluaako huomiseksi Frankin kiipeilypariksi merkitty vielä jatkaa Frankin kanssa? Sitä joutuu miettimään Elisa. Heillä on kuitenkin synkannut niin hyvin sekä reiteillä että teekupposen äärellä, ettei Elisa viitsi laskea, montako elämää Frankilla vielä voisi olla jäljellä.

Halkeamia maan ääressä

Kuinka voikaan uusi päivä olla niin erilainen: vain pienet pilvenhattarat purjehtivat preussinsinisellä taivaalla. Aurinkoinen Stu tulee luokseni kahvikuppeineen ja kysymyksineen: "Do you like cracks?" Koska vastaus on, mitä on, kiipeilykohteeksemme Stu valitsee run-

saasti rakoilevan Cribba Headin. Kallion sijainti ainakin on fantastinen. Seinä nojaa merelle kivisen jalustansa päältä kuin suunnitellen romahdusta rannan aaltoihin. Reittien juurella olen silti hieman pettynyt: äkäisenlyhyitä ja karkeita halkeamia kuin kotona konsanaan. Uutuusarvoa tuovat toki "kananpää", pullistumat, jotka toimivat herkullisina otteina.

Kiipeän Cribba Headilta nopealla tempolla kaiken tulkittuun onsaattina menevän ja olen mielissäni, ettei E4-greidi juuri puntteja ni tutsuta. Saksan kovapää yrittää vielä yhtä greidiä kovempaa. Bennon liidi päättyy kuitenkin siihen, ettei poika saa pysäytettyä "ladonovea", tasapainon vievää heilahdustaan, vaan lentää korkannut allu sylissään kummatkin köydet rikki raapien ja päätyy roikkumaan ensimmäisen piissinsä varassa vain hieman tontin yläpuolella. Lopun iltapäivää hän tyytyy hiljaisena värkkäämään rikkinäisen alieninsa vaijereita.

Paljastan Stulle, että haikailemaani eksotiikka olisivat korkeammat reitit ja vielä kouriintuntuvampi merellisyys. Se on sitten heti näkemiin Cribba Headille. Poistuessamme Stu osoittaa naapuriniemen kallioiden päällä olevaa 80-tonnista boulderia, Logan Rockia. Se on valioesimerkki keinuvasta kivistä, järkäleestä, joka on tasapainottunut niin erikoisella tavalla, että vain pieni voimankäyttö saa sen keikkumaan. Kuulemma humaltuneet merimiehet pudottivat Logan Rockin vuonna 1824, mutta paikalliset asukkaat vaativat heitä palauttamaan kiven paikoilleen. Näin myös tehtiin. Kiitän opastani hyvästä legendasta. Hän vastaa, että tarina on kyllä ihan todenperäinen.

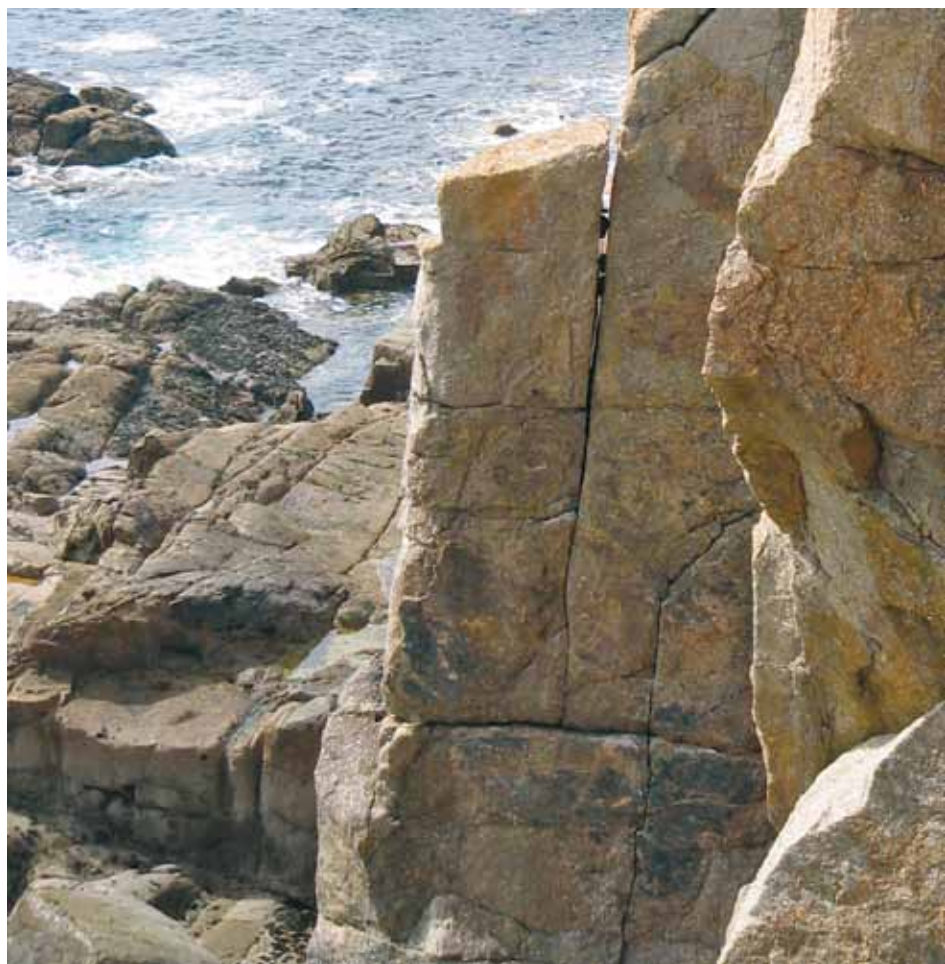
Stu ajaa meidät Lands Endiin, maan uloimpaan niemenkärkeen. Kiipeilyllisesti alue koostuu useista kapeiden merenlahtien jyrkänteistä. Reittejä ja niiden lähestymistä pidetään haastavina. Pitkä laskeutuminen vie meidät erään tällaisen solan pohjukkaan. Nousuvesi nuolee uhkaavasti aluetta, jolla seisomme. Valitsen tarjolla olevista reiteistä katkonaisen halkeamalinjan **Longships Wallin** (E3 6a). Jos edellinen kallio oli kuin valkaistua Pärkänvuorta, niin tämä seinä on Olhavan laattaa, mutta monimuotoisemmalla graniitilla. Kivi punertaa, on välillä kristallista ja vulkaanista, toisinaan huolestuttavan haperoa. Halkeama huolii kohtuu hyvin varmistuksia, ja muuvit hakeutuvat feissiotteiden kautta sen molemmille puolille. Perämieheni on ennakoanut meren liikkeitä ja nostonut itsensä roikkumaan nousevan veden yläpuolelle, jottei minun tarvitse ottaa paineita nopeasta kiipeämisestä. Herkuttelen sitten rauhassa. Juuri tätä halusin: liikehtiä pienenä pisteenä sillä rajapinnalla, jolla luonnon ele-

Andi Turner, Eroica (E4 6a), Pentire Head.

Perttu Ollila

Elisa Tiensuu, Ra (HVS 5a), Carn Barra.

Perttu Ollila, Sunny Corner Lane (E3 5c+), Carn Barra.

mentaariset voimat kohtaavat toisensa.

Illan huvitus on bändi-ilta läheisellä Bosigranin maatilalla. Meille on katettu virvokkeita rakennukseen, jossa hevoset hirnuvat pilttuissaan ja kanat istuvat orrellaan. Paikalliset muskantitduot soittavat lampaiden säntäillessä ja irrottaessa välillä vahvistinten piuhat. Ihastuttavin pelimanneista on iäkäs mies sähköviuluineen ja didgeridoota muistuttavine lauluäänineen. Hänen esiintyessään monella muullakin kuin uuhilla alkaa tanssijalka väpättää. Olutta virtaa. Kun neljäs lavalle astuja tarjoilee glam-hymnin "All the Young Dudes" nuotin vierestä, katson parhaaksi poistua nukkumaan.

Häikäisevä Carn Barra

Meitä hemmotellaan nyt parhaalla mahdollisella säällä, mitä Länsi-Cornwallilla on tarjota. Yhtän aamuauteiselta nurmelta uuden oppaani. Hän on James Strongman. Miehen ulkonäkö on totta vieköön sopusoinnussa sukunimen kanssa; kädet ovat kuin puunrungot, ja massaa on yli 30 kiloa omaa elopainoani enemmän. James kertoo, että hän ja Stu ovat tapahtuman ainoat cornwallilaiset. Paikallisen kiipeily-yhteisön pojat ovat niin ujoja, ettei aitoja cornwallilaisia saatu isänniksi

kahta enempää. Hänellä on suunnitelma päiväksemme. Olen selvästi onnekas, mitä isänttiin tulee. Kun lähdemme matkaan, Elisa ei ole vielä löytänyt opastaan. Aamu näyttää olevan monille hieman kankea edellisyön latotanssien takia.

Jamesin suunnitelma alkaa hutilyönnillä: mustaa liusketta, oletettavasti Britannian jyrkin kiipeilyseinä, mutta litimärkä. Ajamme sitten kehuttuun Carn Barraan, sinkkupitchi-kalliolle, jolla on toistasataa reittiä. Mukaamme lyöttäytyy isänmaanystävä Romanian vuoristosta brittioppaansa kanssa. Ioan Alexandru on erikoinen kaveri. Majapaikassa hän vaikuttaa kroonisen pitkästyneeltä, ja vasta kun tullaan riittävän liki kiipeilyä, innostus- ja puhekeskus hänen aivoissaan aktivoituu. Sen voi huomata jo viehättävällä lähestymismarssillamme. Koko Cornwallin-Devonin niemimaa on suurimmaksi osaksi nummiylänpöytä, mutta Carn Barran -taipaleelle sattuu pieni notkelma puita. Tämän enempää metsää ei koko reissulla tule vastaan.

Carn Barra on osittain vuoroveden vaikutuksen alainen seinämä. Nousuveden aikaan mainingit lipuvat sen vähävetisimpiinkin sopukoihin, mutta tänään meri on turvallisen kaukana. Laskeudumme kaikki laajalle tasan-

teelle virheettömän keskiseinämän juurelle. Koko kultainen graniittiseinä on kuin siroteltu täyteen vaaleaa mosaiikkia! Kiipeän valikoiman isäntäni suosittelema reittejä. James selittää minulle pokettien muodostumisen periaatteen ja kehottaa tarkkaamaan vasta syntyprosessissa olevia taskuja kiivetessäni. Konstikas pleismenttien löytäminen ja tiettyä eleganssia vaativat feissimuuviit vievät kuitenkin huomioni pois geologian kenttäharjoituksista.

Elisaa kiipeilyttää Steve Finlay. Auringon parikitsema jää on Carn Barran hehkussa selvinnyt kankkusestaan. Steve on ollut aikoinaan innokkaana jäsenenä Clean Hand Gang -ryhmässä. Porukkaan kuuluivat hänen lisäksi ainakin Graham Desroy ja Pat Littlejohn. Nimensä mukaan tämä puhtaan käden kopla pyhittäytyi mankatomalle kiipeilylle. Ryhmä kuitenkin hajosi vuonna 1984, kun Littlejohn antoi pahalle valkealle pölylle periksi The White Hotel -nimisen reitin nousulla. Steve jäi yksin heimoonsa eikä näytä käyttävän vieläakaan mankkaa. Hän sattuu olemaan Britannian taitavimpiin naiskiipeilijöiden luokituvan Hazel Findlayn ylpeä isä. Hazel on parasta aikaa Marokossa työstimässä jotakin isoa. Tytär käyttää mankka. Niin käyttää myös Elisa, jolla on työn alla halkeamareitti **Ra**

(HVS 5a). Elisa leipäkkää alaosan kulman hymyssä suin, mutta Ran yläosa onkin jyrkempi, miltä alhaalta näyttää. Puuskutuksen lomassa jostain alkaa kaika renkutus: "Ra Ra Rasputin, Cornwall's greatest crux machine..."

Päivä on ollut jo täyteläinen, mutta minulle suodaan aikaa vielä yhdelle reitille. Pysähdyn suoran ja vaativannäköisen viirun juurelle. Linjan puolivälissä siintää haka. James meinaa, että *A Touch of Glass* on E4 ja että antaa palaa vaan. Ojentaa mikrokiiilanippunsa. Muovit kompaktilla 24-metrisellä taiteillessani ovat vain toinen puoli kiipeämistä; varmistukset ovat se toinen, yhtä tärkeä puoli. Pääsen haalle mielissäni siitä, että alapuolellani köysi on klipattu riittävän moneen, työllä ja tuskalla asetettuun piissiin. Siihen tyytyväisyys loppuukin – haka on hautajaiskunnossa. Saan asetettua sen viereen alienin, johon olen vain puoliksi tyytyväinen. Anderit käsille ovat kelvolliset, mutta jalkaotteita ei ole ensinkään. Yritän siinä sitten palautua ja mankaan yli tarpeiden, kunnes lopulta tajuan, että palauttelu muuttuu väsyttelyksi. Rykäisen yläfeissille. Tyhjää on ja hapottaa. Onneksi naamani eteen sattuu viilto kalliossa. Ensimmäinen käteen osunut mikrokiiila menee sinne, violetti C3 vielä kaveriksi, ja näin rohkenen kiivetä reitin pakollisen loppurannarin.

Ylhäällä romanialaispojan opas Bruce kiittelee, että minulla on silmää ja sormia laadulle ja koville klassikoille. Katsomme opaskirjoista päivän päättäneen "lasin kosketuksen" tiedot. Eräässä opuksessa merkintä on E4 6b R, jossa jenkkityylinen symboli merkitsee ihan sitä itseään. Andy Marchin kokoama West Cornwall Supplement (2010) taas opastaa: "A Touch of Glass – the peg is in very poor condition, which makes it harder than the given grade." Topoa on hyvä tutkiskella vasta kiipeilyn jälkeen. James kertoo itse yrittäneensä kyseisen reitin liidiä kerran ja pudonneensa toipista. Ihmettelen, kuinka niin iso mies rohkenee testata niin pieniä piissejä.

Illallisen syömmme St. Justin kaupungissa, Jeremy's Chippy -ravintalossa. Ruokana on mitäpä muuta kuin uppopaistettua leivitettyä kalaa ja ranskalaisia perunoita. Mielestäni fish and chips on yksi brittiläisen keittiön kunniattomimmista aikaansaannoksista. Lautaset silti tyhjenevät ja kaikkien silmät tuikkivat iloisesti auringon punaamilta kasvoilta. Ainoa poikkeuksen tekee toinen Hollannin pojista. Hän on pudonnut jalka halkeamaan juuttuneena – tuloksena tajunnanmenetys ja helikopterikytti. Petzlin kypärä on tehnyt tehtävänsä, tosin tällä kertaa niinkin, että kypärän sisällä ollut muoviossa on leikannut päänahan auki. Muuten niin äänekäs poika istuu vaitonaisena vieressäni ja kieltäytyy ohjeiden mukaan oluesta. Aurinko ei kuitenkaan ehdi mennä mailleeni, ennen kuin aivotärähdyspotilas jo itse heittää vitsiä lentävästä hollantilaisesta.

Geologin matkassa

Oppaani James Strongman on koulutukseltaan ja työnkuvaltaan geologi. Hän on viettänyt opiskeluvuotensa Lontoossa, mutta palannut sitten tyytyväisenä takaisin synnyinseudulleen Cornwalliin. Koska olen tankannut Geevorin kaivosmuseossa geologian minikurssin, osaan kysyä kivimieheltä oikeita kysymyksiä. Hän ilahtuu ja lupaa saattaa minut tänään uudelle kivilajille, greenstonelle. Se on käytännössä tummanpuhuvaa liuskekiiveä. Geologisesti poikkeuksellisen kiehtovia graniittireittejä sainkin jo eilen makustella.

Tänään taivallamme kylmässä harmaan taivaan alla. Alan jo tottua avaraani ylänkömaiseen: lampaita, lehmii, kiviaitojen loputomat matriisit sekä rantaviivan piiput ja ranniot teollisen vallankumouksen alkuajoilta. Noissa taloissa on kauan sitten ollut höyrykoneita pumppaamassa vettä Cornwallin kaivoksiin. Matkallamme Robins Rocksille harmittelen, että maiseman karuutta lämmittävät keltakukkaiset pensaat on poltettu maan tasalle. Isäntäni mielestä laji on niin kaikkialle tunkeva, että pensaston ajoittainen kulutus

on vain hyväksi. Tuhkasta nousee jo saniaisen alkujä.

Laskeudumme alas viileään ja kosteaan poukamaan. James on lupailut "minun tyyliäni" E4–E5 reittejä. Robins Rocksien parhaimpia komistuksia arvioiessani joudun toteamaan, ettei märkä liuskekiivi ehkä sittenkään ole minun ensisijainen tyylini. Yritän silti mennä tarjonnan mukaan, vaikka olosuhteet ovatkin kaikkea muuta kuin otolliset. Eräällä E5:llä liukastun rähmälleni limaun jo ennen, kuin ensimmäistäkään muuvia on tehty ja ensimmäistäkään varmistusta asetettu. Toinen reitti taas päättyi siihen, että potkaisen tyhyyteen kosteanliukkaassa kulmassa ja flengaan hankilta komeassa kaaressa, lipan alle tungetun vihreän kamun varaan. Strongmanin kakkostelu tällä linjalla niin ikään kiristää köydet useasti. Mies kapuaa lopulta sormet verisillä palkeenkielillä toppiin. Oli repinyt irti kriittisen käsiotteen. Oikeastaan vain yksi ainoa nousuni Robins Rocksilla päättyi täysin tyylikelpoisesti: *Monsoon (E3 6b)*. Kiipeily monsuunireitillä on jyrkkää ja jännittävää, mutta saan sudittua voitokkaasti toppiin. Ammennan jälkikäteen tyydytystä siitä, että opaskirja arvelee reitiltä puuttuvan onnistuneen toistonousun. Ei puutu enää!

Robins Rocksien vilumontusta nousemme arvioimaan tihkuista taivasta. Patikoidessamme lähistön rotkojen reunoilla James sähköistyy yhtäkkiä näkemästään. Alhaalla on jyrkkä musta seinä, siinä kaksi vaakaviivaa ja sitten ilmiselvä halkeamankulku toppiin. "We may have found gold!" hän riemuitsee. Heti alkaa reitinteon suunnittelu. James arvioi, että kivi on hyvää, kiipeily korkeintaan E5:ttä ja nousun voisi toteuttaa ground-up-tyyliin ronkkimatta linjaa etukäteen. Selitän hämentyneenä, että ei meillä kotona ole iloa tehdä uusia reittejä tällä tavalla mutta luotan toki hänen vaistoonsa. Mennään vaan! Sitten alkaa tietenkin sataa. James terapoi apeuttani lupaamalla kiivetä linjan myöhemmin ja nimetä sen kunniakseni: The Finisher.

Vaihdamme uuteen liuskekiivipaikkaan, *Gurnard's Headille*, jonka suurella seinällä kulkee muun muassa maineikas *Mastodon (E3 5c)*. Reittivalinnasta riippumatta saisimme ainakin olla karpäsinä seinällä. Kun olen täydessä tällingissä lähdössä laskeutumaan alas meren pauhuun, James rientää vielä rinteen huipulle arvioimaan taivasta. Sadetta luvassa. Tavaroiden kasaan pakkaamisen jälkeen joudumme myöntämään, että pilvirintama tekikin käännöksen. Sateen sijasta tuleekin iso aalto. Se kastelee tyystin Gurnard's Headin reittien lähtötasanteen. Jos olisimme reitille lähteneet, vain minä olisin säilynyt kuivin jaloin. James kertoo, että kerran tuol-

la alhaalla kiivetessään aalto pyyhkäisi häntä korkealta seinältä kesken liidin. Sai roikuttua kiilassaan. Joitakuita jättiaaltojen lyömiä kiipeilijöitä ei olla koskaan enää nähty.

Oppaani on pahoillaan siitä, että on vienyt minut vain märälle kivellet. Hän tarjoaa paria vaihtoehtoa: voisimme mennä oluelle tai siten ihan jonnekin muualle kiipeämään. Käyn vaativaksi: haluan kiivetä jonkin Joe Brownin (s. 1930) reitin. Ensinnäkin olen hiljattain lukenut Brownin elämäkerran *The Hard Years*, toisekseen olen toista kertaa kiipeämässä alueella, jolla tämä brittikiipeilyn pioneeri, tuhannen uuden reitin mies, on temmeltänyt. James innostuu. **Bow Wall (E2 5b)** on Brownin reitti vuodelta 1958 ja tätä nykyä Bosigranin himotuimpi tikki, kuten myös eniten epiikkejä keräävä linja. Muistan ruotsalainen Viktorin sturtsanneen sieltä ensimmäisenä päivänä. James syöttää minulle pussillisen kuivahedelmiä, jotta Bow Wall varmasti saa kunnan nousun.

Ehtoohetkemme on täydellinen. Sateesta ei ole tietoaakaan, ja Bosigranin graniitti hehkuu oranssina ilta-auringossa. Nautin täysin rinnoin Bow Wallin kuuluisasta köydenpituudesta. Se on uhkean jyrkkää seinää, mutta otteet ovat kahvoja. Tarkkaa ständiltä lähtemistä lukuun ottamatta koko ajan löytyy piissin paikkoja, vaikka seinä alhaalta niin umpinaiselta näyttääkin. Pystyhalkeama vie lipalle, jonka alla jammaan ranteet suppiloihin, kunnes käsistä lähtee tunto. Tyylikkään loppukruksin jälkeen rakennan roikuvan ständin. Ilo on teeskentelemätöntä ja tarttuvaa. Annan Jamesin nyt liidata ensimmäisen kerran kahden yhteisen päivämme aikana; ajattelen, että se on omanlaiseni tapa sanoa kiitos hyvälle geologioppaalleni.

Illalla kokoonnumme kuuntelemaan Simon Aldenin esitelmää Maltaan urheilukiipeilystä. Pukumies todellakin myy meille välimerellisen saarivaltionsa kallioita: 300 varmasti sateetonta päivää vuodessa, loputtomasti sporttia helpoista nousuista aina Stevie Has-tonin vahvimpiin tekeleisiin, lisäksi dws-reittejä syvien vetten yllä. Joillakuilla ajatus valmiista pulttilinjasta synnyttää mielihyvää viikkomme ollessa jo näin pitkällä. Näin lie-nee toisella ranskalaisella, jonka kiilat tänään korkkasivat. Elisa oli katsomassa vierestä hänen tonttipannunsa. Lieviä vaurioita kokiivat kiipeilijän derrière ja varmistajaparka, jonka köysi ensin nykäisi yläilmoihin ja sitten kip-pasi selkää edellä alamäkeen samaan läjään ranskalaisen kanssa. Elisa itse sen sijaan tuli kiivenneeksi ensimmäisen E1-reittinsä, **Chlo-rophyll Clusterin (E1 5b)** St Loyssa. Mankat-toman kiipeilyn mestari Steve Findlay oli hie-man usuttanut.

Finaali: Pentire Head

Viimeisen päivän oppaani on Andi Turner. Pitkäsalskea Andi on siviiliamatiltaan maantiedon opettaja, kiipeilijän identiteetiltään grit-spesialisti ja BMC:n access-aktiivi. Kunnan seikkailupedagogin tavoin Andi tiedustelee hienovaraisesti päättäjäispäivän tunnelmani. Tässä vaiheessa suuntaa voisi lähteä viemään kahtaalle: joko jäähdyttelyyn tai loppukiriin. Kerron rehellisesti, että pystymetsästä tulleet ja nyt parikymmentä E-reittiä liidanneena kroppaa kolottaa aika lailla.

BMC:n pomo Dave Turnbull kuuntelee salaa keskustelumme ja tulee sitten taputtamaan selälle. Hän ehdottaa, että lähtisimme neljästään Pentire Headille, Cornwallin hienommalta seinälle. 60 metriä korkea jätti on Daven mielestä ehkä jopa koko Britannian komein rantakallio. Reittivalikoima on painottunut ja suppeahko, mutta pari kolme E4–E5-reittiä ovat kuulemma fenomenalisia ja siten tavallista pidemmän automatkamme arvoisia. Dave huomauttaa ilkkurisesti, että voisin myös antaa oppaani liidata joskus. Stu ja James ovat kertoneet, että kanssani taantuu kakkostelijaksi. Asia on sillä selvä.

Pentire Headin musta titaani on taivaan ja maan poika, joka mykässä aggressiossaan vain tuijottaa kohti Poseidonin valtakuntaa. Se saa kiipeilijän tuntemaan itsensä pieneksi ja araksi. Aloitamme kaikki **Eroicalla (E4 6a)**, eräällä Britannian kuuluisimmalla rantakalliohaasteella. Irlantilaispoika Jonathan ja Dave starttaavat ensin, minä ja Andi siihen pian perään. Kiipeily on jyrkkyydestään huolimatta helppoa, sillä kiskomme ensimmäiset 30 metriä hyväreunaista fleikkien struktuuria. Dave heittää huulta, että jonain päivänä nämäkin fleikit putoavat, ehkä jo tänään. Andi taas pyytää, että mitä ratkaisuja kiivetessä teenkään, hän toivoo ainakin ständien olevan hyvin rakennettuja, koska on painava poika. Lupaan ja vannon.

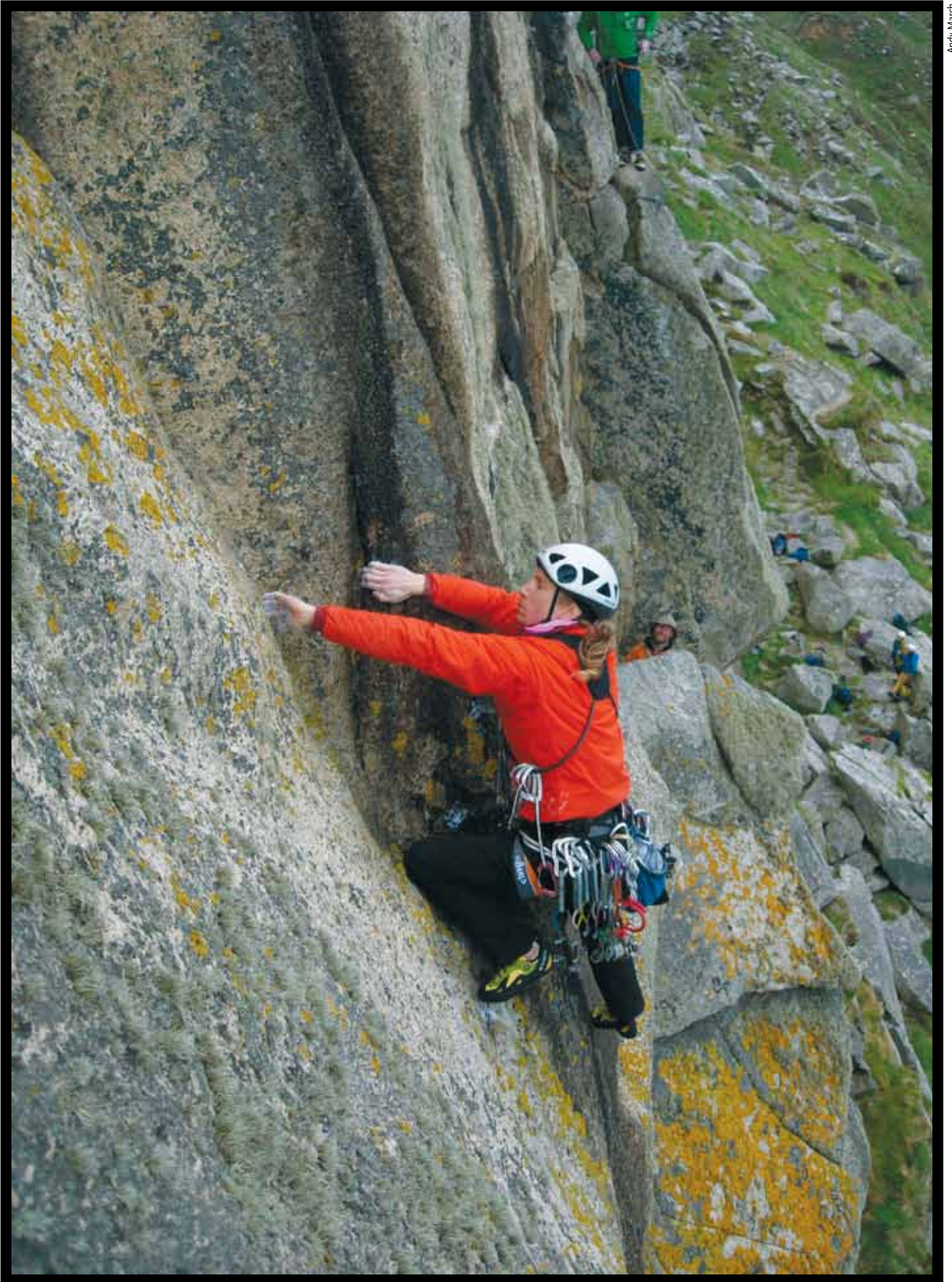
Eroican pieni kakkospitchi oli aikoinaan haka-avitteisella ja -varmisteisella muovilla E2 5b, mutta hakaa ei enää ole. Poliitikko on sel-lainen, että vanhojen hakojen annetaan olla, kunnes ne syystä tai toisesta katoavat. Uusia ei yleensä aseteta tilalle. Britannian nettikiipeilijäpeikkojen suosikkivitsi onkin ilmoittaa pul-tin laitettun Eroican kruksin kohdalle. To-tuus on sentään se, että kruksi on nykertä-mistä umpinaisessa sisäkulmassa, eikä köy-den klippaamisella tarvitse itseään rasittaa. Viisasta onkin rakentaa ensimmäinen stän-di alkuperäistä alemmas, jolloin putoamis-kerroin lipsahduksen sattuessa pienenee. Toinen hyvä vaihtoehto on liidata kaksi en-simmäistä pitchiä yhteen, jos köysi vain an-taa myöden. Reitin kolmospitchi ei johda kii-

peilyturvallisuuksella spekulointiin vaan on pelkkää kivaa: lay back -sisäkulma täydellisillä sormisuppiloilla.

Seuraa pitkä siesta, sillä seuraavat reittimme **Black Magic (E5 6a)** ja **Darkinbad the Bright-dayler (E5 6a)** ovat vielä alaosistaan kosteita. Osaan pitää malttamattomuuden mölyt ma-hassani, sillä tulini eilen ottaneeksi ihan tar-peeksi pataa, märillä tossuilla Robins Rock-sin viherliuskekiveä sutiessani. Nokkaunet päättyvät, kun Dave alkaa viritellä sky hookia vastavedolla **Black Magicin** lähtöön. Darkin-bad the Brightdaylerin alkuun sen sijaan ei saa yhtään mitään, vaan onneksi ensimmäi-selle kahdeksalle metrille ei osu reitin teknis-tä kruksia. Sen jälkeen kiipeily onkin yhtä feis-sikurvailua hyvillä piisseillä. Sitä ihmettelen, miksi nämä kaksi ylistettyä linjaa leikkaavat toisensa poikkarimaisesti – kiipeämme ti-i-miemme köydet ristiin rastiin – mutta ilmei-sesti näin säilytetään ensinousujen mukai-nen linjankulku.

Kiipeäminen Pentire Headin titaanilla ottaa aikansa ja vaatii hidasta puurtamista, paljas-taapa se myös tavallisen kuolevaisuuden pil-kahduksia nelikossamme. Dave kylvää kaik-ki kiilansa Black Magicin alkuun, kuin tekno-reittiin ikään, ja hänelle joudutaan antamaan varustetäydennystä kesken reitinnousun. Vä-sähtänyt Andi taas ei halua kiivetä reittimme oikeaa, pientä ständipoikkaria vaativaa kak-kospitchiä, koska *”it’s going to be hard again”*. Toppaamme vielä toistamiseen Eroican tyy-likkällä kolmosella. Tiimimme nousevat hui-pulle samaan aikaan, ja yhteistä uupumusta täydentää jaettu autuus. Auringonlaskuun on hyvä päättää.

Viikon aiemmat oppaani ovat jo esitelleet taitonsa ajaa pakuillaan ylinopeudella Corn-wallin kurvikkaita ja ajoittain yksisuuntaisik-si kaventuvia maanteitä. Andi vie rallinsa kui-tenkin sellaiseen sykkeeseen, että Jonathan parkaisee lopulta vieressäni: *”Please, don’t!”* Vaan kiire on, sillä tänä illalla on grillijuhlat ja me olemme pahasti bileistä myöhässä. Dave soittaa Beckylle tiedottaakseen, että olemme kunnossa ja tarvitsemme totisesti niitä vii-meisiä hiillosherkkuja. Perillä Count Housen pihalla on jo messitelta muutettu diskoksi. Ruokaa löytyy keittiönperukalta. Iloinen Elisa kertoo päättäneensä upean viikon **South Fa-ce Directillä (VS 4c)** Chair Ladderin kuuluisis-sa torneissa vuoroveden pärskeitä ja lokiien hyökkäyksiä väistellen. Hyväksyvästi nöky-tellen ahdan suuhuni kaikkea, mitä kulhoihin on jäänyt. Elisa tiedustelee arviotani viikosta. Niin hyvä, ettei sanotuksi saa.

Perttu Ollila, Beowulf (E2 5c), Bosigran.

Outward Bound Finland

Luonto luokkahuoneena

Elina Pyly, OBF ry:n tiedottaja

Outward Bound Finland ry:n kursseilla valloitetaan tulevanakin kesänä Manner-Euroopan pohjoisin piste, Nordkapp.

K

allioseinämä kohoaa edessä pystysuorana ja uhmakkaana. Maali hämöttää korkeudessa, matka on pitkä, mutta tartut kallioon ja alat hitaasti nousta. Ylös päästessäsi olet voittanut itsesi ja edessäsi on huikea näköala yli suomalaisen metsämaise-
man.

Outward Bound Finland ry. tunnetaan luonnonläheisestä kurssitoiminnastaan, jossa käytetään kokemuksellisen oppimisen ja elämyspedagogian menetelmiä. OBF ry. on osa kansainvälistä Outward Bound -koulutusjärjestelmää, joka toimii yli 30 maassa. Alun perin Outward Bound tarkoitti lippua, joka nostettiin laivan mastoon sen lähtiessä tutusta satamasta kohti uusia, tuntemattomia seikkailuja.

Outward Bound -toiminnan keskeisiä periaatteita ovat elämyksellisyys, sosiaalisten taitojen kehittäminen ja henkisen kasvun tukeminen. Luokkahuoneena toimii luonto ja siksi kursseilla melotaan, kiivetään, valmistetaan ruokaa nuotiolla ja ihastellaan jylhiä maisemia. Elämyspedagogian tärkeimpiä tavoitteita on se, että kursseilla luonnon keskellä opitut henkisen kasvun taidot pystytään siirtämään omaan arkeen.

Mitä on elämyspedagogia?

Elämyspedagogia kehitettiin koulumaailman tietopainotteisuuden rinnalle. Elämyspedagogia korostaa tietojen ja taitojen sijaan ihmisenä kasvamista. Oppiminen nähdään prosessina, jossa yksilön ja ryhmän kehitykselliset mahdollisuudet yksilön sosiaalis-emotionaalisten taitojen kehittymisen. Kun ryhmä kokee haasteita tai uusia elämyksiä

epätavallisissa olosuhteissa, tuetaan näin yksilön vahvistamista ja kasvamista ihmisten välisessä vuorovaikutuksessa.

Elämyspedagogia rantautui Suomeen 1990-luvun alussa Saksasta, mikä onnistui helposti, koska Suomessa oli pohjalla luonto- ja leiritoimintaperinne. Nykyisin Suomessa on tarjolla erilaisille ihmisryhmille suunnattua toimintaa aina seikkailutuokioista kuukausien mittaisiin kursseihin. Toiminnan tavoitteen punaisina lankoina näkyvät muun muassa itseluottamuksen ja elämänhallinnan taitojen lisääminen sekä ryhmien ja yhteisöjen yhteishengen kehittäminen.

Kurssilaisen mahdollisuudet

Elämyksellä tarkoitetaan aina arkipäiväisestä poikkeavaa. Elämys voi olla liikunnallinen, voimakkaita tunnetiloja sisältävä tai jollain muulla tavalla merkityksellinen kokemus.

Elämyspedagoginen toiminta on usein virkistävää ja viihteellistä, mutta kasvatuksen ja kehittymisen elementtien lisäksi siitä löydetään jopa terapeuttisia muotoja. Loppupeleissä on kurssille osallistujan päätettävissä mitä hän elämyspedagogisesta kurssista haluaa: arkiharmaata värittävän virkistykseen vai kenties syvemmän, omaan henkiseen kasvuun vaikuttavan kokemuksen.

Mars, luontoon!

OBF ry. tarjoaa monipuolisia kursseja, joilla on mahdollisuus opetella köysiteknikoiden ja vesielementtien käyttöä elämyspedagogiikassa, hurjastella koskikurssilla, oppia eränsiavun taitoja Wafa-kurssilla tai seikkailla keskiyön aurin gon alla Nordkappissa. OBF ry:n kursseilla käydään usein vähintään yhden yön yli kestäville retkillä. Näin ryhmälle saadaan luontevasti seikkailun elementti, haaste ja tavallisuudesta poikkeava toimintaympäristö. Tarkoituksena on päästä ponnistelemaan ja jopa ylittämään itsensä. Retkillä ympäristö ja liikkumisen tapa edustavat niitä lainalaisuuksia, joihin ryhmän on mukaututtava ja ryhmä puolestaan edustaa yhteisöä, jossa eletään. Kurssit tarjoavat osallistujille mahdollisuutta peilata itseään ja edes hieman poiketa sivuun tutulta polulta. Jos osallistuja lähtee elämyspedagogiselta kurssilta voimaantuneempana, itseään tiedostavampana ja vahvempana, Outward Bound on onnistunut tehtävässään.

Lähteet:

Räty, Kimmo 2011: Elämyspedagoginen ohjaaminen – Ajatuksia kokemuksellisesta oppimisesta

NEW 2013

SPIRIT EXPRESS

Höyhenenkevyeen klippaamiseen.

Photo © Kalice

www.petzl.com

Suomenkielinen Petzl Kiipeily – Valaisimet -kuvasto ladattavissa osoitteessa www.petzl.com/catalog

Maahantuoja Vandernet Oy | vandernet.com | vandernet@vandernet.com

Jokamiehenoikeudet – suomalaisen kalliokiipeilyn perusta

Suomessa liikkuminen ja harrastaminen maastossa perustuu pitkälti jokamiehenoikeuksiin. Syksyllä 2012 valmistui ympäristöministeriön julkaisu ”Jokamiehenoikeudet ja toimiminen toisen alueella”- Lainsäädäntöä ja hyviä käytäntöjä. (SY 30/2012). Kirjassa käydään läpi lainsäädäntöä ja hyviä käytäntöjä liittyen jokamiehenoikeuksiin. Kirja on tärkeä jokaiselle luonnossa liikkuvalla ja myös kiipeilyn harrastajalle: mitä saan tehdä luonnossa? Mitkä ovat jokamiehen oikeutta käyttävän velvollisuudet?

Julkaisun voit ladata osoitteesta www.ymparisto.fi/default.asp?contentid=418505. Kirjan voi myös tilata Editalta: www.netmarket.edita.fi.

Jokamiehenoikeudet kiertueella – tervetuloa osallistumaan!

Jokamiehenoikeudet ja toisen maalla toimiminen liittyvät ulkoilukuntaan, ulkoilureitteihin, luontoharrastuksiin, yleisten paikkojen käyttöön, luontomatkailuun, kalastukseen, yksityisteihin ja luonnonsuojelualueisiin. Ulkoilutoiminnan järjestäjät ja toimintaan osallistuvat joutuvat usein vastaamaan toisen maalla toimimista koskeviin kysymyksiin. Siksi on tärkeää, että jokamiehenoikeudet ovat hallussa.

Miten hiihtoladuilla lain mukaan toimitaan? Kuinka lähellä rantaa saa onkia? Voiko yksityistieellä pyöräillä? Miten jokamiehenoikeus suhtautuu kaupallisuuteen? Tästä ja paljon muusta puhutaan Jokamiehenoikeudet kiertueella -tilaisuuksissa. Luvassa on tiukkaa asiaa ja vapaata keskustelua jokaisen mahdollisuudesta liikkua ja oleskella luonnossa.

Kiertueen laajuuden vuoksi emme pysty tavoittamaan viestillä kaikkia intressiryhmiä. Toivomme, että välität kutsua edelleen omille sidosryhmillesi, joita asia koskee.

Jokamiehenoikeudet kiertue käsittää yhteensä 20 yleisötilaisuutta eri puolilla Suomea. Tilaisuudet ovat maksuttomia.

Tilaisuuden teemat:

- Jokamiehenoikeuden luonne ja ydinasiat
- Maankäytön vaikutus jokamiehenoikeuteen
- Jokamiehenoikeudet erilaisten harrastusten ja toimintojen näkökulmasta
- Kysymyksiä, pulmatilanteita, paikallisia asioita ja keskustelua

Kiertueen tilaisuudet pohjautuvat ”Jokamiehenoikeudet ja toimiminen toisen alueella”-julkaisuun. Kaikissa tilaisuuksissa ovat paikalla kirjan toimittanut asiantuntija Anne Rautiainen Suomen Ladusta ja johtaja Markku Tornberg MTK:sta. Iltatilaisuuksissa painottuu enemmän ulkoilijoiden ja maanomistajien näkökulma, päivätilaisuuksissa painotetaan viranomaisten näkökulmaa ja esimerkiksi mahdollisuuksia vaikuttaa jokamiehenoikeuden käyttöön.

KIERTUEAIKATAULU

Syyskuu

Sodankylä: maanantai 2.9.2013 klo 18–20
Jäämerentie 1, Sodankylän valtuustosal

Rovaniemi: keskiviikkona 4.9.2013 klo 10–12
Hiihtomajantie 2, Lapin urheiluopisto, auditorio Tiera

Espoo: sunnuntai 8.9.2013 klo 13–15
Nuuskiontie 84, Suomen luontokeskus Haltia.

Hyvinkää: maanantai 9.9.2013 klo 18–20
Uudenmaankatu 22, Laurea, Helene-auditorio

Tampere: tiistai 17.9.2013 klo 10–12 ja 18–20
Alaverstaanraitti 5, Museokeskus Vapriikki

Hämeenlinna: keskiviikko 18.9.2013 klo 10–12
Wetterhoffinkatu 2, Wetterin auditorio

Vaasa: keskiviikko 25.9.2013 klo 10–12
Opistokatu 1. Vaasa-opisto, Koskimies-sali

Kokkola: keskiviikko 25.9.2013 klo 18–20
Kauppatori 5, Kokkolan kaupungintalo

Lokakuu

Oulu: torstai 17.10.2013 klo 10–12
Kaarlenväylä 3, pääkirjasto, Pakkala-sali

Kajaani: perjantai 18.10.2013 klo 18–20
Katinkullantie 15, Vuokatti. Kylpylä Katinkullan auditorio

Joensuu: maanantai 21.10.2013 klo 18–20
Carelicum, sisäänkäynti illalla: Torikatu 21 C kautta

Kuopio: tiistai 22.10.2013 klo 10–12
Kuopionlahdenkatu 23, Kuopion musiikkikeskus

Espoo Haltia, päätöstilaisuus, päivä vahvistamatta
Kiertuemateriaali ja mahdolliset aikataulumuutokset:
www.suomenlatu.fi/jmo
Lisätiedot: anne.rautiainen@suomenlatu.fi

Ystävällisin terveisin,
Anne Rautiainen, asiantuntija, Suomen Latu ry
Radiokatu 20, 00240 Helsinki, www.suomenlatu.fi

Anu Korosuo

Saku on Ruotsiin karannut kiipeilypakolainen. Mies harrastaa innokkaasti kaikkia kiipeilyn lajeja, olematta kuitenkaan erityisen hyvä missään niistä. Erityisesti herraa kiinnostavat reitit, joista on mahdollista luoda vaikutelmaa että olisi kiivetty jotain tiukkaa ja vaarallista. Vaikeat ja vaaralliset osuudet Saku mielellään jumaroii. Oman kiipeilyn vastapainoksi Saku opiskelee digitaalista mediatuotantoa Umeån yliopistossa ja vetää kiipeilykursseja på svenska.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

Kello on jotain puolenyön paremmalla puolella. Oon ollut auton alla jo useamman tunnin. Kädet on öljyistä mustat ja sormet tunnottomat. Sitä luulisi, että kun on yksin liikenteessä, auton laukeaminen keskellä yötä saattaisi harmittaa. Varsinkin kun on –30 astetta pakkasta.

Mua ei harmita oikeastaan mikään. Ehkä vähän se etten ehdi kouluun huomenna. Kotiin on satoja kilometrejä, eikä klo 9 alkavalle luennolle ehtiminen ole enää realistinen tavoite.

Muutama tunti aikaisemmin yritin tuloksetta saada jääkiipeilykenkiä pois jalasta. Sukat olivat jäätyneet kengän sisästä kiinni. Jos mulla olisi ollut tuntoa jaloissa, olisi varmaan ollut kylmäkin.

Tätä kirjoittaessa, kuukausi tapahtuneen jälkeen, mulla on edelleen varpaat tunnottomat. Oon monta kertaa miettinyt, että mitä mieltä olisin noususta, jos mulla ei olisi enää varpaita. Vaikea sanoa, mutta ainakin mä ymmärrän vähän paremmin niitä, jotka mieluummin ottaa topin vaikka pakittamalla säästyis varpaat.

Moottorinkorjausepisoodi alkaa näyttää 90-luvun kummelivitsiltä ja hyppään pakun takaosaan lämmittelemään. Kaasu sentään tuntuu toimivan. Saan vedet kiehumään ja kädet lämpimiksi. Nuudeliteitto maistuu paremmalta kuin koskaan. Enugeelit ja Flapjackit unohtui kotiin, joten koko päivä on puskettu suklaan voimalla. Onhan siinä suklaassakin tietty kaloreita, mutta kyllä se jossain vaiheessa alkoi tökkimään.

Yritän nukkua, mutta uni ei tule. Viimeksikin oltiin Borgan nousun jälkeen niin täpinöissä, että ajettiin suoraan kotiin.

Oon muutaman kerran kokenut kiipeilyn jälkeen olotilan, mihin ei oikein löydy suomen kielestä sanaa. "Väsinyt mutta onnellinen" fraasi on varmaan lähimpänä, muttei sekään oikein vastaa hyvin sitä miltä tuntuu.

Se on sekoitus tyytyväisyyttä, onnellisuutta ja välinpitämättömyyttä. Se on tila, jossa kaiken maailman murheet tuntuvat naurettavan pieniltä eikä millään ole oikein enää mitään väliä. Jotain on viimein poistunut pään sisästä ja jättänyt tilalle hassun tyytyväisyyden tunteen.

Boulderoidessa tulee harvemmin koettua vastaavaa.

Mä yritin pitkään kirjoittaa jotain järkevää tekstiä noususta. Miltä tuntui katsella 150 metrin jääputousta frontpointtien välistä tietäen, että kiipeily on vasta alkamassa. Miltä tuntui olla yksin Borgahällanin huipulla auringon laskeutuvana. Miltä tuntui kun laskeutuessa ankkurin piissit rippaili.

Tekstit tuntuivat lähinnä joko hehkuttavan kuinka badass mä oon olevinaan, tai sitten vähättelevän nousua. Eikä se nousun vähättely ole yhtään sen enempää oikein, koska mulle se oli badass hommaa. Ja loppujen lopuksi, onko millään muulla merkitystä?

skil SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2013

pj. Sampsa Jyrkynen, jäsenet Otto Lahti, Arttu Eloranta, Kaisa Rajala, Hanna Pihlajaluoto ja Juho Hirsimäki.

SKIL JÄSENSEURAT

BK CLIMBERS, HELSINKI
CLIMBING CLUB ry. PORI
CLUB ALPIN SAVONLINNA ry.
HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
HELSINGIN NMKY ry.
HIGH SPORT VAASA ry.
HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry.
JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry.
KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
KIIPEILYSEURA ORANKI ry. HELSINKI
KIIPEILYKERHO KIILA ry. KOUVOLA
KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
KIIPEILYN VUOKSI ry. IMATRA
KIIPEILYURHEILIJAT ry. HELSINKI
KLONDYKE WALL ry. KERAVA
KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry. KUUSAMO
KOTKAN KIIPEILYSEURA ry.
KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
LOUNAI-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry.
TURKU

OULUN CAVE ry.
OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry.
PROJEKTI ry. JYVÄSKYLÄ
ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
SKEY ry. HELSINKI
SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
TAPANILAN ERÄ ry. KIIPEILYJAOSTO, HELSINKI
TEAM PANIC ry. PORVOO
TORNIOHAVAT ry. TORNIO
TURUN NMKY ry.

Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot SKIL www.sivuilla.
SKIL postiosoite:
Suomen Kiipeilyliitto ry.,
Erätie 3, 00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja, KTO-kurssivastaava: Jari Koski,
jari.koski@climbing.fi, gsm. 040 586 8123,
puh. 09 224 32907. KTO-kurssia ja Kiipeilylehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle.

Liiton toimisto SLU-Lajipalvelut on lajiliiton yhteistoimisto, josta saa yleistä tietoa liiton toiminnasta sekä apua Sporttirekisteri- ja lisenssiasioissa.

Yhteystiedot: Pauliina Salonen, puh. 09 3481 2005, lajipalvelut@slu.fi, fax 09 3481 2602.
Käyntiosoite: SLU-talo 7. krs, Radiokatu 20, 00240 Helsinki. Postiosoite: Lajipalvelut, Suomen Kiipeilyliitto ry. FIN-00093 SLU

Lisätietoja SLU-lajipalvelut -toimistosta:
www.slu.fi/jasenjarjestoille/lajipalvelut_pienlajiliitoille/

VALO

Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry, Nuori Suomi ry, Kuntoliikuntaliitto ry ja Suomen Olympiakomitea ry perustivat kattojärjestön kesäkuussa 2012.

Valo, Valtakunnallinen liikunta- ja urheiluorganisaatio ry toimii suomalaisen liikunnan ja urheilun yhdistävänä voimana. Visiona on "Olemme maailman liikkuvien urheilukansan – 2020".

SKIL JULKAISUJEN MYYNTI

SLU Sporttikaupasta, vain tilauslomakkeella. Linkki löytyy SKIL www-sivuilta; climbing.fi > julkaisut > hinnat ja tilaukset

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI

ilmestyy lokakuussa 2013, lehden aineistopäivä on 10.9.2013.

kova KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKURSSIT 2013

17.-18.8. KKK-koe, Olhava
24.-25.8. KTO 1, Tampere
31.8.-1.9. KO 2, Havukallio Hollola
1.9. KTO-koe, Tampere
3.-4.9. KTO 2, Mikkeli, Paukkulan opisto
7.-8.9. KTO 1, Helsinki
7.-8.9. KTO 2, Tampere
14.9. KTO-koe, Helsinki
14.9. KO-koe ja KO-uusinta, Havukallio Hollola
19.-20.9. KTO 1, Rovaniemi
21.-22.9. KTO 2, Helsinki
2.-3.10. KTO 2, Rovaniemi
5.-6.10. KTO 3 (korkeaharjoitetaohjaaja), Pirkanmaa (tarkka paikka selviää myöhemmin)
18.10. KTO-koe, Rovaniemi
16.11. KTO-koe, Helsinki

Joensuu ja Mikkeli KTO-kurssit: info ja kyselyt Pasi Penttiseltä, pasi.penttinen@kaski.info

HUOM! KO/SCI 2-kurssi on kaksipäiväinen ja erillinen koe yksipäiväinen.

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää. Tarvittaessa voi myös tilata yksityiskursseja esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2013:

KTO moduuli 1: 155 €
KTO moduuli 2: 155 €
KTO-koe: 100 €
KTO-kortin päivitys: 80 €
KTO 3: 175 €
KTO-3 päivitys: 100 €

Myös KO/SCI ja KKK- hintoihin tulee muutoksia vuodelle 2013, kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL www-sivuston kurssihinnastosta.

KURSSIPAIKAT:

KTO-kurssit Helsinki; Helsingin Kiipeilykeskus: www.kiipeilykeskus.com.

KTO 3: pääsääntöisesti Virrat nuorisokeskus

Marttinen www.marttinen.fi

KTO Joensuu: Pohjois-Karjalan Opisto Niittylahti ja koulutuskallio Vuorivaara

KTO Rovaniemi: liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, lisätietoa myös www.santasport.com.

KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka www.basecampoulanka.fi

KTO 3, SCI(KO)- sekä KKK-kursseille ja kokeisiin ilmoittautuminen vähintään kaksi viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kurssille ja kokeisiin seuraaville henkilöille:

KTO Helsinki: Jari Koski jari.koski@climbing.fi tai 040 586 8123.

KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi tai 040 7547 613.

KTO Tampere ja KTO 3: Kimmo Peltonen, kt.peltonen@gmail.com tai 0400 219 946.

KTO Joensuu ja Mikkeli: Pasi Penttinen, pasi.penttinen@kaski.info.

SCI (KO): Jaakko Lehto, jlehto@iki.fi tai puh. 040 769 5157.

KKK: Tuomo Pesonen, tuomo.pesonen@pp2.inet.fi / 050 379 4472

KO- ja KKK-kursseille ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: koulutus@climbing.fi (kov@climbing.fi -osoite ei ole enää käytössä-)

HUOM!

Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esim. diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet rasakaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

UIAA tiedote via ferrata-väline takaisinkutsusta, katso UIAA:n kotisivut: http://www.theuiaa.org/news_428_Second-wave-of-via-ferrata-set-recalls-within-six-months

KTO-KLUBIN JÄSENILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta.

Tänä aikana saat Kiipeilylehden kolme kertaa vuodessa kotiisi. Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti, mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

nuva NUORISOVALIOKUNTA

Junnuohjaajakoulutus järjestetään kerran vuodessa tai kysynnän mukaan. Junnuohjaajakoulutuksen voi myös tilata erikseen omalle seuralle jos osallistujia on riittävästi.

Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille (Kaisa Härkönen). Opasta voi tilata SLU lajipalvelu-toimistosta: lajipalvelut@slu.fi.

Lisää infoa Nuorisovalion toiminnasta löydät nettisivuilta www.climbing.fi.

Nuorisasioissa voit ottaa yhteyttä Eeva Mäkelään eeva.makela@humak.edu

kiva KILPAILUVALIOKUNTA

Kilpailuvaliokunnan kokoonpano:

Kaisa Rajala: puheenjohtaja ja juniorimaajoukkuevastaava, kaisa.rajala@bouldertehdas.fi, Peter Hammer: aikuisten maajoukkuevastaava, peter.hammer@kiipeilyareena.com, Jorma Käyhkö: valmennus
Veera Turkki: tiedotus

Kilpailut 2013

31.8.–1.9. Juniorien PM-Köysi, Salmisaari
19.10. (alustava) aikuisten PM-Boulder, Tukholma

Kilpailuja koordinoi Kaisa Rajala. SKIL- sivujen kilpailut -osioon päivitetään kaikki Suomessa järjestettävät kilpailut. Huom. Vuonna 2013 ei järjestetä Suomi-Cupia.

TUOMAROINTIKOULUTUS

Huom. Seuraavia tuomarointikoulutuksia järjestetään kysynnän mukaan.

SKIL tarjoaa seuroille / halleille mahdollisuutta omien tuomareiden kouluttamiseen. Vuonna 2013 toivotaan, että SM-cup osakilpailujen tuomarit ovat ottaneet osaa tuomarikoulutukseen. Nyt kannattaa mahdollisimman nopeasti sopia koulutus omalle seuralle. Lisätiedot: kaisa.rajala@bouldertehdas.fi. Kustannuksia koulutuksesta tulee kulujen verran (matkat + päiväraha), seuran tulee itse järjestää tilat koulutusta varten.

Tuomarikoulutus sisältää sekä boulder- että köysiosuuden. Koulutus sisältää noin kuuden tunnin teoriaosuuden, kaksi harjoittelukertaa (köysi ja boulder) sekä kirjallisen tentin. Koko koulutuksen suorittamisen jälkeen saa kansallisen tason kiipeilytuomarin pätevyuden. Koulutus on mahdollista jakaa myös köysi- ja boulderosuuteen, jolloin kyseinen osuus voidaan järjestää ennen kisoja, ja kisoissa saa toisen käytännön harjoittelun heti tehtyä.

SKIL:n sivuilla on päivitettävä lista pätevistä kansallisen tason tuomareista. Suomen päätuomari on Kaisa Rajala.

Lisää vuoden 2013 kisajärjestäjiä etsitään

Vuoden 2013 mahdollisia kilpailunjärjestäjiä etsitään. Toivottavaa on, että myös pienemmat seurat innostuisivat järjestämään kilpailuja. SKIL tukee seuroja kilpailujen järjestelyissä. Erityisesti toivotaan köysikilpailujen järjestäjiä. On myös mahdollista järjestää ns. yhdistelmäkisoja, joissa karsinnat ovat boulderkiipeilyä ja finaalit köysikiipeilyä.

Seuroja pyydetään ottamaan yhteyttä KIVA:aan kiipeilykisojen järjestämisessä. Osakilpailuihin järjestetään liiton puolesta tarvittaessa reitintekijät ja tuomarointi, seuran vastuulle jää siis toimitsijoiden, tilojen ja tarvikkeiden sekä mahdollisten osakilpailupalkintojen hankkiminen.

Kisat tuovat seuroille julkisuutta, sitä kautta uusia harrastajia ja rahaa, joten kannattaa aktivoitua! Kilpailujen kautta useat lahjakkuudet ovat löytäneet myös uuden kipinän harrastukseensa.

Vuoden 2013 uutena asiana ovat open-tyyliset köysikilpailut. Karsintoja on useita ja pistelasku perustuu reitin vaikeuteen. Karsinnat kiivetään flash-muodossa, eli kisaajat näkevät toistensa suoritukset. Finaalit kiivetään on-sightina. Vuonna 2013 ei siis järjestetä Suomi-Cupia.

Suomi-Cup osakilpailuissa noudatetaan IFSC kisasääntöjä. Kuitenkin kisakohtaiset poik-

keukset olosuhteista riippuen ovat mahdollisia. Näistä kannattaa olla ajoissa yhteydessä päätuomariin.

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta, Kaisa Rajala: kaisarajala@bouldertehdas.fi tai kilpailu@climbing.fi.

Kisakutsut, tiedot SM-cupin pisteistä ja sijoituksista ym. löydät Kiipeilyliiton www.sivuilla:ta: www.climbing.fi.

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse osoitteella: kilpailu@climbing.fi

HUOM!!

Kilpailuvaliokunnan Internet-sivuilta löytyy valikko "Kilpailun järjestäjän opas", josta löytyy hyödyllistä tietoa ja ohjeita kiipeilykilpailun järjestämiseen.

Käy katsomassa kilpailuvaliokunnan sivuja osoitteessa www.climbing.fi > Kilpailu.

skil-tuki seuratoiminnan kehittämiseen

SKIL jäsenseurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen ja kehittämiseen. Tukianomukset käsitellään hallituksen toimesta hyväksytyn budjetin puitteissa. Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa (esim. lähetetään asiantuntija boulderseinää suunnittelemaan ja valvomaan rakentamista) tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:

Ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi, ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen tukemiseen ja seuduilla, missä ei ole paljoa kiipeilytoimintaa.

Esimerkkejä hankkeista:

- tien levikkeen tai pysäköintipaikan rakentaminen kiipeilypaikan yhteyteen. Vain yhteistyössä maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa!
- kalliotalkoiden kustannuksiin
- junnutoiminnan aloittaminen
- kiipeily-/boulderseinän suunnittelu ja rakentaminen
- kiipeilykilpailun järjestäminen

Hakemuksessa tulee näkyä: avustuksen käytötarkoitus ja mille ajalle haetaan, vastuuhenkilö, talousarvio, haettava summa, seuran ja paikkakunnan olosuhteet kiipeilyn kannalta.

Vapaamuotoinen hakemus lähetetään osoitteeseen: Jari Koski SKIL ry.

Erätie 3, 00730 HELSINKI

SKIL hallitus päättää avustuksen jakamisesta.

access

Kesäsesonki on kuumimmillaan joten kallioilla ja kivillä liikkuu myös ensimmäistä kertaa ulkona kiipeäviä. On kokeneen kiipeilijän velvollisuus opastaa uusia harrastajia ”pelisäännöissä”. Huono tai ajattelematon käytös kallioilla leimaa samalla kaikki kiipeilijät, eikä meillä ole varaa menettää yhtäkään harvoista harrastuspaikoistamme kieltojen takia.

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykallioilla ja bouldereilla sekä myös jääkiipeilypaikoilla liikuttaessa:

- autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Pysäköinti ei saa estää työkonoiden ajoa pelloille tms.
- yksityistien tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos virallinen (omatekemä pahvinen ei kelpaa) ajokielto-merkki. Oikeaa ajokieltoa pitää noudattaa.
- ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikkuvia kohtaan on itsestäänselvyys.
- ollaan metelöimättä kallioilla ja viedään omat roskat pois.

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

- ennen kuin aloitat kiipeilytoiminnan kallioilla, ota ensimmäiseksi yhteyttä paikalliseen kiipeilyseuraan. Sieltä saat tietoa mahdollisista sopimuksista maanomistajan kanssa, kiipeilykielloista ja rajoituksista. Paikallisella jäsen seuralla on mahdollisuus käyttää SKIL:n resursseja porahakojen asennuksessa.
- ennen reitintekoa selvitetään aina maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloetäisyydellä asuvilta pitää pyytää lupaa, vaikkei olisikaan maanomistaja.
- myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä tällöin hommat sujuu hyvin ja saa kiipeillä. Jos ei ole maanomistajalle mitään ilmoitellut, niin jossain vaiheessa, kun porukkaa alkaa kivillä käymään enemmän, aina tulee ongelmia ja siinä vaiheessa saattaa olla peli menetetty kiipeilyn suhteen.
- paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kallioilla/kivillä suojeltavia kasveja.

Jokamiehenoikeuksien nojalla luonnossa saa toisen maalla liikkuva lihasvoimalla aiheuttamatta vähäistä suurempaa haittaa. Tämä perustuu rikoslain hallinnanloukkaussäädök-

seen. Maanomistajalle ja lähiasukkaille ei saa tuottaa häiriötä eikä luonnolle saa aiheuttaa vahinkoa. Esimerkiksi pultitukseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

HUOM: Linkki uuteen Ympäristöministeriön julkaisuun ”Jokamiehen oikeudet ja toimiminen toisen alueella” löytyy SKIL www.sivilta.fi: Access > Jokamiehenoikeudet Kiipeily -osassa 1, sivu 71

VOIMASSA OLEVAT KIIPEILYKIELLOT:

- Klöverberget, Siuntio
- Vanjärvi, Vihti
- Ispoinen, Turku

Säskylä Pirunvuoren kiipeilykielto on päättynyt! Käytössä on uusi parkkipaikka ja kulku kalliolle. Ehdottomasti on noudatettava uusia ohjeita. Ohjeet jammi.netissä: <http://www.jammi.net/kalliot/pirunvuori/index.html>

Siuntion Falkberget: jätä auto kauas kallioista sellaiseen paikkaan, jossa se ei estä mitään liikennettä ja josta kenellekään ei tulisi mieleenkään valittaa.

Ajantasalla olevat access-ohjeet, tiedotteita ja lisätietoa kiipeilykielloista löytyy SKIL www.sivilta.fi Access-osiosta ja nykyisin tiedotteita on myös Slouppi.net-sivustolla.

Seuratiedotteet

SUOMEN ALPPIKERHO

Jäätikköoppiin Kebnekaisan alueelle kesällä 2013!

SAKE järjestää yhteistyössä Arctic Guides:n kanssa jäätikkökurssit Kebnekaisan alueella Ruotsissa 26.–31.7.2013 ja 12.–17.8.2013. Kurssin tavoite on antaa valmiudet turvalliseen liikkumiseen jäätiköillä itsenäisesti. Opit mm. jäätikkövarusteiden käyttöä, köysistössä liikkumista sekä jäällä että lumella, vaarojen arviointia, railopelastusta ja jääkiipeilyä. Lisätiedot: kirsi@suomenalppikerho.fi ja www.suomenalppikerho.fi

Alppikerhon kalliokiipeilytapaaminen Dolomiiteilla 26.8 – 2.9.2013

SAKE:n kalliokiipeilytapaaminen Dolomiiteilla järjestetään elokuun lopussa – pidempänä ja entistä parempana! Viikon tapahtuma tarjoaa loistavan mahdollisuuden kiivetä Euroopan upeimpia kallioita ja tavata samanhenkisiä kiipeilijöitä.

Lisätiedot: www.suomenalppikerho.fi

Makak otteet
Makak treenipalkit

Rock Empire Streak Set 74,00
sis. valjaat, HMS- sulkurengas,
varmistuslaite ja suojaussi

Rock Empire mankkasetti 16,00

Boreal Crux - tarkka tossu
pienille listaoiteille 109,00

Boreal Joker Velcro
leveälestinen yleistossu 89,00

Garra First.. aloittelijan yleistossu
niin seinälle, kuin kalliolle 69,00

Rock Empire
Axel 49,90
Flexor 39,90

Kypärät
alk. 49,50

Kerhovaljaat
Speedy 39,50

Köysipussi
Zora 25L
19,90

Julbo
vuristolasit

Jääraudat Machki 69,90 Jäähakku Chakan 49,90

Kiipeilyköydet Beal
Edlinger 10,2mm x 60m 129,90
Diablo Uni Gore 179,90

Austri Alpin No.mad kasi 28,00
Rock Empire Ascender 46,00

Työkäyttöön uutta:
Arboristivaljaat
Rock Empire 169,00

ROCK EMPIRE, BLACK DIAMOND, PETZL, BEAL, BOREAL, AUSTRI ALPIN

Uutta: yli 15 euron toimitukset postitse ilman kuluja

MOUNTAIN SHOP 050- 5017157

Hämeentie 40, 00500 Helsinki

www.mountainshop.fi

APINOINTI SUOTAVAA!

Helsingin kiipeilykeskuksen PUODISTA mm.

OCÜN Twist Basic
–valjaat 60€

Metolius PAS –
monitoimislingi 42 €

BA1

Itella Posti Oy

CIBF: [www.gbf.it] Photo: W. Cainelli

LA SPORTIVA® is a trademark of the shoe manufacturing company "La Sportiva S.p.A." located in Italy (TN)

ANNA STÖHR

Change Colours

KATANA WOMAN

Queen of the worldwide bouldering scenario, she adores the colour pink. Harmonious and precise, sensitive but decisive. Anna Stöhr or Katana Woman? If you're into pink, then both!

Katana changes colour, which will you choose?

LA SPORTIVA®
innovation with passion

www.oac.fi - Become a La Sportiva fan #change colours